

Latvijas Nacionālās frontes

LAIKRAKSTS LATVIEŠU NĀCIJAS SIRDSAPZIŅAI

Iznāk kopš 2002. gada 2. maija

WWW.FRONTE.LV

MUMS IR ĻOTI JĀMAINĀS!

Saruna ar Pilsoņu Kongresa delegātu **Aivaru Andersonu**

IEMESLI – NODEVĪBĀ

DDD: *Nesen apritēja 25 gadi kopš Pilsoņa Kongresa pirmās sesijas. Droši vien lieki būtu jautāt, vai Pilsoņu Kongresa idejas, kas pirms 25 gadiem tika izvirzītas, ir realizētas?*

Aivars Andersons: Protams, jums taisnība, Pilsoņu Kongresa idejas nav realizētas – gandrīz

nevienu. Pilsoņu Kongresa mērķis bija Latvijas deokupācija, dekolonizācija, deboļševizācija. Tās taču nav notikušas. Vienīgais, kas tika noturēts – mums nav gluži nulles variants pilsonības piešķiršanā.

DDD: *Ko nozīmē – tika noturēts? Kā tas izdevās?*

A.A.: Tas izdevās ar īsteno Latvijas Republikas pilsoņu reģistrāciju. Pārbūves procesa uzraudzītāji nekādi nespēja apstādināt

bija okupācijas brīdī 1940. gada 17. jūnijā, un viņu pēcnācēji. 1990. gada aprīlī tika ievēlēts Pilsoņu Kongress, taču 4. maijs nāca ar Neatkarības atjaunošanas deklarāciju Augstākajā Padomē. Kādēļ nevis Pilsoņu Kongress, kas bija 1918. gada 18. novembrī dibinātās Latvijas Republikas tiesiskā pārstāvniecība, bet gan LPSR Augstākā Padome pirmā deklarēja neatkarības atjaunošanu?

vēlēšanām, uzstāja, ka Pilsoņu Kongresa vēlēšanām ir jānotiek pirmajām. Janvārī jau viss bija gatavs – pilsoņu reģistrācija apkopota. Februārī pavisam mierīgi varēja taisīt vēlēšanās, bet nekā. Ja šī ideja tiktu realizēta, tad tauta būtu redzējusi, ko Pilsoņu Kongress dara un ko – Augstākā Padome. Varētu salīdzināt.

Turpinājums 4. lpp.

PAR BĒGLU KVOTĀM

Diskusijas par bēgļu uzņemšanu Eiropas Savienībā (ES), arī Latvijā, notiek jau vairākas nedēļas. Radusies iecere ES dalībvalstīm noteikt bēgļu uzņemšanas kvotas, lai uzņemtos solidāru atbildību par cilvēkiem, kas ierodas Eiropas Savienībā no Ziemeļāfrikas un Tuvaļiem Austrumiem.

VISPIRMS JĀTIEK GALĀ AR MIGRANTIEM NO PSRS

Saruna ar Saeimas deputātu **Aleksandru Kiršteinu**

Aleksandrs Kiršteins: Latvija kā valsts vienmēr ir bijusi ļoti demokrātiska. Mums pat ir imigrantu izmitināšanas centrs. Ja nemaldos, pagājušajā gadā ir pieteikušies vairāki simti imigrantu no Gruzijas, no Ukrainas un citām Eiropas valstīm. Runājot par imigrantu jeb bēgļu kvotām, parādās cita problēma.

Pirmkārt, stājoties Eiropas Savienībā, Latvija neparakstīja līgumu, ka

mēs stājamies Āfrikas valstu savienībā. Šengenas zona nenozīmē, ka var bez vizām brīvi braukt uz Āfriku, bet afrikāņi bez vizām var ierasties šeit. Mēs nesam uzņemušies nekādas saistības, un to vajadzētu atcerēties visiem tiem, kuri atkārtoti paziņo, ka Latvijai solidāri esot jāpilda kaut kādas saistības.

Otrkārt, 1990. gadu sākumā Baltijas Padome – tā bija organizācija, kas pastāvēja pirms Baltijas Asamblejas – Viļņas kopējā sanāksmē pieņēma aicinājumu, kuru, tiekoties Jūrmalā, sagatavoja Arnolds Rītels, Anatolijs Gorbunovs un Vitauts Landsberģis. Tas bija aicinājums visām Rietumu valstīm, kā Otrā pasaules kara uzvarētājiem, Vācijai un PSRS sarīkot starptautisku konferenci (līdzīgi kā pēc kara tika sarīkota Parīzes konference par Somijas jautājumu), lai atrisinātu robežjautājumus, tādus kā Pečori un

Abrene, kā arī bijušo PSRS pilsoņu, kas tajā brīdī bija vairāk nekā viens miljons, likteni Baltijas valstīs, protams, kopā ar karaspēka izvešanu. Daļa no Rietumu valstīm pat neuzskatīja par nepieciešamību atbildēt uz aicinājumu, bet dažas “pieklājīgi” norādīja, ka visi jautājumi ir jārisina divpusējās sarunās ar PSRS vadību.

Kad 1991. gadā pēc puča varu pārņēma Jeļcins, un 1991. gada beigās beidza eksistēt PSRS, mēs sarīcām otru “pieklājīgo” norādījumu, ka nav īstais brīdis rīkot šādas konferences, jo Jeļcina stāvoklis

Šajā numurā lasiet!

DOMRAKSTU KONKURSS JAUNIEŠIEM

PAR LATVIJAS DEKOLONIZĀCIJU

→ 2. lpp.

Putins pasniedz roku... DEKOLONIZĀCIJAI

→ 2. lpp.

DIVDESMIT PIECI GADI pa apli lejupejošā spirālē

→ 3. lpp.

PASES IR SUŅIEM, OKUPANTIEM, BET NE LATVIEŠIEM?

→ 5. lpp.

KURŠ CĪNĪSIES MŪSU VIETĀ?

→ 7. lpp.

IZGLĪTĪBAS DĪVAINĪBAS

→ 8. lpp.

not 1996. gada Deklarāciju par Latvijas okupāciju un 2005. gada Deklarāciju par Latvijā īstenotā Padomju sociālistisko republiku savienības totalitārā komunistiskā okupācijas režīma nosodījumu.

DDD: *Otrajā pasaules karā daudzi latvieši, bēgot no PSRS represijām, devās bēgļu gaitās uz Rietumu valstīm. Tagad šo faktu izmanto kā argumentu, lai mūs pārliecinātu, ka jābūt ievērojamiem un jāpalīdz citiem.*

A.K.: Mēs taču bijām un joprojām esam ievērojami, jo pacietīgi ļaujām Latvijā dzīvot vairāk nekā 500 tūkstošiem cilvēku, kuri patiesībā nepieder šai vairāk nekā 800 gadu vecajai Livonijas kultūrtelpai. Latvijā dzīvo ļoti daudz pēc valodas un ticības absolūti sveši cilvēki. Līdz brīdim, kad šie jautājumi tiks atrisināti, es visiem tiem, kuri agītē par imigrācijas kvotu nepieciešamību, ieteiktu paņemt tos bēgļus savā dzīvoklī.

*Intervēja
Steidzīte Freiberga*

DOMRAKSTU KONKURSS JAUNIEŠIEM PAR LATVIJAS DEKOLONIZĀCIJU

ASV dzīvojošais latvietis, ārsts Aivars Slucis izsludina domrakstu konkursu jauniešiem par tēmu “Kāpēc ir nepieciešama Latvijas dekolonizācija”.

KONKURSS

Pirms divdesmit gadiem, 1995.gadā, es organizēju konkursu jauniešiem ar tēmu

“KĀPĒC IR NEPIECIEŠAMA LATVIJAS DEKOLONIZĀCIJA”

Šodien, staigājot pa Rīgas ielām, ir skaidrs, ka tāds konkurss ir vēl vairāk vajadzīgs, tādēļ es izsludinu Otro Konkursu ar šo tēmu.

Noteikumi:

– Konkurss ir jauniešiem līdz 28 gadiem.
– Rakstu ir jāatsūta **no 15. jūnija līdz 15. septembrim** uz pasta adresi:

Konkursam, a/k 25, Rīga, LV-1025

– Rakstam jābūt latviešu valodā. Pievienojiet savu e-pasta adresi.

– Visi iesniegtie raksti un tiesības uz tiem piederēs Konkursa organizētājiem.

– Konkursa žūrijas lēmumi būs galīgi un nepārstrīdami.

– Visi, kas iesniegs derīgu rakstu, saņems ziņas par to kur un kad būs jāierodas uz prēmiju prezentāciju. Plānoji, ka tas būs Rīgā, 2015. gada novembrī.

– Autoriem jābūt personīgi klāt prēmiju pasniegšanas ceremonijā lai saņemtu balvas, ja atrodas Latvijā. Uzvarētāji tiks nosaukti tikai tur tajā vakarā.

Prēmijas:

1. vieta 5000 EUR

2. vieta 3000 EUR

3. vieta 2000 EUR

4.–10. vieta 1000 EUR

Aivars Slucis

Putins pasniedz roku... DEKOLONIZĀCIJAI

Ne reizi vien ir ticis rakstīts par Krievijas valdības aicinājumiem saviem tautiešiem atgriezties etniskajā dzimtenē – Krievijā. Vairākus gadus Krievijā darbojas valsts programma, lai sniegtu palīdzību ārzemēs (arī Latvijā) dzīvojošajiem krievvalodīgajiem pārcelties uz pastāvīgu dzīvi Krievijā. Starp citu, ievērojot īpašo bēgļu skaita pieplūdumu no Ukrainas, pēdējā gada laikā šī programma ir tikusi uzlabota. Tomēr Krievijai vēl joprojām trūkst savu tautiešu.

Internetā, pārlūkojot materiālus par Krievijas repatriācijas programmu, pamanīju ierakstu no 2013. gada decembrī notikušās Krievijas prezidenta Vladimira Putina ikgadējās lielās preses konferences Maskavā. Tās laikā, atbildot uz Igaunijas pilsoņa, “Radio Paldiski” galvenā redaktora Oļega Teslas jautājumu, Putins paziņoja, ka Krievija ir gatava pieņemt krievus, kas atrodas aiz valsts robežām, kā arī visus tos, kuri vēlas dzīvot Krievijā un izjūt piederību krievu un Krievijas kultūrai. Tādējādi pats Vladimirs Putins ir pasniedzis draudzīgu roku, lai arī Latvijā kļūtu vieglāk risināt tā saucamās integrācijas izgašanos. Katrā ziņā Latvija mīluprāt varētu atdot Krievijai šeit izmitināto krievva-

lodīgo masu. Visiem būs labi – gan Krievijai, gan Latvijai, turklāt atgriezties savu senču dzimtenē, kur visapkārt skan dzimtā valoda, ikvienam ir laime, nevis nelaime.

Fakts, ka Latvijā tik kusi runā par dekolonizācijas procesa uzsākšanu – tāpat par to krievvalodīgo, kuri šeit ieceļojuši okupācijas gados, un viņu pēcnācēju aizbraukšanas veicināšanu, liecina, ka visus šos gadus mūsu valsts vadībā ir bijuši un vēl joprojām atrodas cilvēki, kas kalpo ne tikai personīgām, bet galvenokārt ārvalstu personāžu interesēm Latvijas teritorijā uzturēt nacionālo spriedzi. Apgalvošu, ka gandrīz miljona pretlatviski noskaņotu krievvalodīgo klātbūtne Latvijā ir izdevīga mūsu valsts izlaupītājiem, jo veicina latviešu rakstura degradēšanu, nacionālās pašcieņas un patriotisma izzušanu, kā arī sašķēl mūsu tautu. Rezultātā latvieši kļūst nespējīgi aizstāvēt savas tiesības un intereses. Tikmēr neveiktā deokupācija, dekolonizācija, deboļševizācija ir radījusi labvēlīgu vidi daudziem negausīgiem mantraušiem.

Bet nu solītais fragments no Krievijas prezidenta Vladimira Putina ikgadējās preses konferences Maskavā

Turpinājums 4. lpp.

Esam ceļā uz LATVIJAS DEKOLONIZĀCIJU

Saruna ar Latvijas Nacionālās frontes priekšsēdētāju **Aivaru Gardu**

LAI JAUNIEŠI PIEDALĀS KONKURSĀ!

Aivars Garda: Aivara Sluča izsludinātā konkursa noteikumi ir ļoti vienkārši, tāpēc ļoti labi. Latvijas Nacionālā fronte pilnībā atbalsta Aivara Sluča izsludināto konkursu, kaut arī personiski viņu nepazīst. Aivars Slucis jau 1995. gadā ir organizējis līdzīgu konkursu, bet mēs tādu organizējam 2001. gadā. Arī tad bija ļoti liela jauniešu atsauce.

Interesanti, ka pirms aptuveni diviem gadiem Latvijas Nacionālajai fronte un apgādam “Vieda” radās doma atkārtoti organizēt konkursu par Latvijas dekolonizāciju. Apspriedāmies par prēmijām, un diemžēl, ņemot vērā krīzi, apbalvojums mums iznāktu ļoti neliels, un iniciatīva apsīka. Tāpēc tagad mums ir ļoti liels prieks, ka ir tāds Aivars Slucis, kurš var atļauties krietni lielākas prēmijas nekā mēs.

DDD: Vai tad prēmijām ir kāda nozīme?

A.G.: Protams, varētu teikt, ka ne jau prēmiju lielumā ir nozīme, bet patriotiskajā attieksmē. Tā jau tas ir, un tomēr prēmija ir apbalvojums. Ja prēmija ir pat 5 000 eiro apmērā, tad jauniešiem ir papildus motivācija rakstīt, jo šī summa ir automašīnas vērtībā – ja ne jaunas, tad vismaz lietotas. Arī pārējās prēmijas par otro, trešo, pat par desmito vietu ir ļoti cienīgas.

Tāpat, protams, uzreiz varam teikt, ka atbalstām šo konkursu un aicinām visus mūsu lasītājus uz-

runāt savus bērnus, mazbērnus – jauniešus, kuri nav vecāki par 28 gadiem, piedalīties un rakstīt šim konkursam. Lai dalībniekiem būtu vieglāk, mēs no savas puses varētu piedāvāt mūsu kādreiz izdotās grāmatas – **“Nevienam mēs Latviju nedodam”**, kurā ir publicēti mūsu izsludinātā konkursa labākie darbi. Ļoti noderīga būs arī grāmata **“Par Latvijas dekolonizāciju”**, kurā publicēti konkursa darbi – dekolonizācijas likumprojekti un dekolonizācijas procesa apraksti. Trešā grāmata, kuru varētu ieteikt izlasīt konkursantiem, ir Koknesa grāmata **“Tautu tiesības”**, kurā ir pamatots, kāpēc mēs varam prasīt dekolonizāciju.

Tāpat mūsu tagadējiem konkursantiem nav “uz plika lauka” kaut kas jādomā, bet var ieskatīties šur un tur, lai uzrakstītu labu darbu.

DDD: Var palasīt arī mūsu avīzi.

DDD: Protams. Man patīk arī konkursa virsraksts jeb tēma: **kāpēc ir nepieciešama Latvijas dekolonizācija?** Tur nav minējumi – vajag vai nevajag, bet tieši – kādēļ ir nepieciešama dekolonizācija. Un tas nozīmē – **ir nepieciešama!** Tikai konkursa pieteicējs grib uzzināt – kādēļ.

DDD: Lai rosinātu jauniešus padomāt.

A.G.: Jā, un tas ir ļoti pareizi. Arī mēs, kad taisījām savu konkursu – mums pat pārmeta, ka mēs konkursa dalībniekiem ar saviem jautājumiem pastiskajā attieksmē. Tā jau tas ir, un tomēr prēmija ir apbalvojums. Ja prēmija ir pat 5 000 eiro apmērā, tad jauniešiem ir papildus motivācija rakstīt, jo šī summa ir automašīnas vērtībā – ja ne jaunas, tad vismaz lietotas. Arī pārējās prēmijas par otro, trešo, pat par desmito vietu ir ļoti cienīgas.

Mēs – “DDD”, Latvijas Nacionālā fronte, es pats – ja ne jaunas, tad vismaz lietotas. Arī pārējās prēmijas par otro, trešo, pat par desmito vietu ir ļoti cienīgas.

Šnore intervijā sacīja, ka mēs esam dēmonizēti. Citu cilvēku acīs mūs padara par tādiem kā dēmoni, lai mūsos vispār neklausītos. Bet mūsu darbība, kas visu laiku ir noritējusi tik klusi un nemanāmi, sāk nest augļus.

Ja mūsu darbības nebūtu, ja nebūtu “DDD” lasītāju taisnīgās domas, diez vai Aivaram Slucim būtu ienākusi prātā ideja izveidot šo konkursu. Laikraksta “DDD” pastāvīgo lasītāju ir ap diviem tūkstošiem, bet kopā ar neregulāri lasošajiem mūsu ir ap desmit tūkstošiem. Pavisam droši varu apgalvot, ka tieši šo vairāku tūkstošu cilvēku stingrā nostāja veicina domas par Latvijas dekolonizāciju.

Šis konkurss tik tiešām ir plauka visiem okupantiem un kangariem sejā – ar Ušakovu priekšgalā. Aicinu visus piedalīties!

DDD: Tika veikti pētījumi par ēnu ekonomiku, un speciālisti atzinuši, ka nodokļu nemaksāšanai ēnu ekonomikā esot arī nacionāla ievirze. Tas ir, krievvalodīgajiem ir tendence nodokļus nemaksāt – it kā protestējot pret valsti, pret latviešiem. Vai tas nav acīmredzamā pretrunā ar to, ko mums visu laiku cenšas iestāstīt, ka dekolonizāciju nedrīkst veikt, jo tad nebūs to, kas maksā nodokļus mūsu valstī?

A.G.: Pilnīgi pareizi – jūsu jautājumā jau ir arī atbilde. Viņi ne tikai nemaksā nodokļus, bet pat noēd mūsu maksātos. Ja paskatāmies – slimnīcas ir pilnas ar okupantiem, kuri ārstējas uz mūsu rēķina, tāpat pensijas, bērnu pabalsti viņiem tiek maksāti, skolas tiek uzturētas, utt., u.t.p. Mēs, latvieši, gluži vienkārši kā tādi verdziski stulbeņi paciešam to visu – aiz kaut kādām bailēm, kas, protams, nav piedodami, jo bailes nav attaisnojamas.

Dievs mums bailes nepiedod – ja tu baidies, tad zemi, ko Dievs tev devis, neesi pelnījis. Bet Dievs ir devis mums zemi un skaistu himnu. Lai šo himnu attaisnotu, mums ir jācīnās, nevis tikai jācenšas kaut kādā laimē diet un dziedāt, vai lūgt... Mums ir jābūt gataviem rūpēties un aizstāvēt savu zemi, valsti, tautu!

NESTRĪDĒSIMIES SAVĀ STARPĀ!

DDD: Starp citu, šobrīd internetā vienīgā vieta, kur publicēts Aivara Sluča konkursa nolikums, ir “VL-TB/LNNK” mājas lapa. Mūsu avīzē nereti notiek diskusijas, pat

strīdi par šo Nacionālo apvienību – vieni nopen, otri aizstāv. Kā samierināt strīdniekus?

Aivars Garda: Esmu jau kādreiz teicis, ka diskusijas par valsts attīstību mēdz būt dažādas. Lasot Mahātmas Gandija biogrāfiju, biju izbrīnīts, ka tad, kad indiešu tauta cīnījās par neatkarību no Anglijas, Mahātmam Gandijam bija nopietns strīds ar dzejnieku Rabindranatu Tagori. Rabindranats Tagore uzskatīja, ka angļu okupācija ir vajadzīga, ka tā ir laba lieta... Tad iedomājieties – mūsu lasītāji taču tik traki nestrīdas!

Ja Aivaram Gedroicam kāds strīdnieks preti būtu teicis, ka ļoti labi, ka ir okupācija, kas mums atnesusi krievu valodu, – ko tad vispār ar tādu varētu runāt, kurš tā aizstāv okupantus?! Taču Nacionālā apvienība “VL-TB/LNNK” neapgalvo, ka okupācija ir bijusi laba lieta.

DIVDESMIT PIECI GADI pa apli lejupejošā spirālē

Dr. Valdis Šteins

*Latvijas Republikas
Augstākās Padomes
deputāts*

Šogad Latvijā ir apaļu gadskārtu virtene kopš vairākiem vēsturiskiem notikumiem, kuri ir pagriezuši mūsu vēsturisko likteni. *Russkije* saka – *судьбаносные*. Tie nav fatāli, bet tautai tie ir likteņpagriezieni, turklāt visi risinājās 1990. gada pavasarī.

Pirmkārt, jau notika LPSR Augstākās Padomes vēlēšanas 18. martā. Tajās bija jāuzvar Latvijas Tautas fronte, bet LTF tajās neuzvarēja – uzvarēja LKP. **Otrkārt**, LR Augstākās Padomes konstitūcijas un darbības uzsākšana – 4. maija republikas dibinā-

citu – Eiropas Federācijas impēriju, izveidojot Latvijā jaunu sabiedrisko iekārtu – dēmonkrātiju, Brīvības pieminekli nomainot ar virtuālu pieminekli “Zelta telam”.

Mūsu Tēvzemi ir nozagusi saujiņa politikāni (saorganizēti politbrigādes ar komisāru priekšgalā) un viņu **Uzturētāji**. Ja 1990. gads bija lielo Cerību gads, un to raksturoja sapnis par laimīgu nākotni, kas nāks ar jaunām iespējām, un beidzot dzīvosim savā valstī un būsīm paši Saimnieki savā zemē. Tauta gaidīja, ka teju-teju notiks de-sovietizācija, de-kolonizācija, de-okupācija un lustrācija, bet nekas tamliedzīgs nenotika.

Un tagad 2015. gadā varam konstatēt, ka neviens no šiem brīvās valsts nosacījumiem nav realizēts, vēl vairāk – tauta ir piesmieta, esam **iekšēji okupēti** no varturu un varnešu puses, tautas kopmantu kompradori iztirgo investoriem izlaupītājiem. Pret tautu no valsts aparāta un Briseles administrācijas puses ir izvērsti Fiskālais karš, veikta “iekšējā okupācija” – iestājušies “opričņinas” laiki. Latvijā notiek masveida zemniecības

risms) un vergu Matrice. Tautsaimniecības vietā ir radīta Valsts ēnu ekonomika – Latvija pārvērsta par “stacionārā bandīta valsti” (starptautisks termins).

Latvija nav partiju valsts, kā daudzi apgalvo. Jā, vienas partijas varas monopoli Latvijā nomainīja **grupējumu** – “**politbrigāžu**” varas **monopols (daudzkomandu ilūzija)**. Nē, mums nav reālā dzīvē daudzpartiju sistēma. Tā ir fikcija – tā pastāv tikai kā butaforija, kā “Potjomkina sādža” acu aizmālēšanai Pasaules sabiedrības acīs. Pieminētās Politbrigādes – tā ir saujiņa politikānu, kuri kā verguzraugi izpilda patieso vergturu pavēles, kas uztur šīs Brigādes.

Valsti pārvalda anti-konstitucionāls veidojums – politisks kartelis, kura nelegitimo “politbrigāžu” koalīcijas padomi jau nomainījusi boļševiku sen izgudrotā *troika*. Valsti pārvalda pret tautu vērstas Režims. Tā, lūk, es isumā raksturoju esošo situāciju valstī. Bet, lai saprastu, kā tas varēja notikt, mums ir jāatgriežas pagātnē pirms 25 gadiem.

VIENS LIELS BIZNESA PROJEKTS

Skatoties uz notikumiem, kuri toreiz risinājās, esmu nonācis pie secinājuma, ka TAS viss bija viens liels, kā tagad saka, biznesa Projekts, kuru nosauca par “Lielo Projektu”. Algoritms ļoti vienkāršs, kā viss ģeniālais – nākamā “revolucionāru” kadru atlase, vietējās un ārzemju jaunās aģentūras tikla (konspiratīvā karaspēka) izveidošana, vecās norakšana, nevajadzīgo izmešana melnos maisos kā atkritumus, tālāk jau “dziedošā jeb samta, jeb krāsainā, jeb puķainā revolūcija”, varas pārņemšana ar jaunajiem kadriem, lozungu un “sarkanā stūrīša” pārkrāsošana. Sarkano ikonu nomaņa ar melnsvārču un liberālistu plikņu ikonām, tālākā tautas kopmantis kriminālā privatizēšana (prihvatizācija) un pašas tautas pauperizācija (novēšana nabadzībā). Rezultāts bija tāds, ka vecā nomenklatūra ar tās mantiniekiem pārauga mūžam badīgajā kleptokrātijā. Padomju laikos starp partijas nomenklatūru un tautu pastāvēja aiza, tagad tikai tās izmēri paplašinājās.

likvidēšana, viņu viensētu un zemju ekspropriācija. Viensētu tikla atdzimšanas vietā izvērsti latifundisms (no latīņu valodas vārda *latifundium* – liels lauku privāts zemes īpašums – red.piez.) un fermerisms.

Sociālistiskās dzimtbūšanas vietā ir radīta “modernā verdzība”. Ja pēc Latvijas okupācijas no austrumu impērijas puses desmitiem tūkstoši latviešu tika izsūtīti uz vergu nometnēm Sibīrijā, tad tagad, mērķtiecīgi radītu apstākļu dēļ, simtiem tūkstoši latviešu ir pašdeportējušies par eirovergiem uz jauno sib-īriju.

Sabiedrības tikumības vietā ir radītas *gešeft gara* attiecības visās dzīves sfērās, pat augstskolas pārvēršot par lielveikalumiem. Kultūru Latvijā mēra gramos un mākslu “melnos kvadrātos”. Izglītībā valda Pjēdestāls (karje-

šana. **Treškārt** – Pilsoņu Kongresa (pilsoņu parlamenta) konstitūcijas un darbības uzsākšana. **Ceturtkārt** – Vislatvijas Tautas Deputātu Sapulce (VTDS) 1990. gada 21. aprīlī.

Bet, pirms sniedzam ieskatu šajā notikumu spektrā, paskatīsimies, kur mēs esam nonākuši šo 25 gadu laikā un kādā Latvijā dzīvojam.

KĀDĀ LATVIJĀ DZĪVOJAM?

Mana atbilde ir – **esam veikuši vienu lielu apli lejupejošā spirālē**. Man jāteic, ka Dantes Beatrice mūs uz debesu valstību neved, bet gan ar paātrinājumu ejam uz tautas nebūtību. Latvijas varturi un varneši ir sekmīgi izvadījuši latviešu tautu no vienas PSRS impērijas uz

ju, ka nevajadzētu mūsu lasītājiem nopietni strīdēties – es to nevēlētos. Jānis Liekmanis, kurš uzrakstīja labu rakstu, ne jau tikai atbalsta Nacionālo apvienību, bet redz arī kļūdas tās darbībā. Ne tikai Aivars Gedroics, bet arī kāda sieviete uzrakstījusi bārgu pretrakstu – sāka strīdu ar Jāni Liekmani. Kāpēc? Mūsu taču ir tik maz!

Tomēr mums būtu jālasīnās, ka maz esam no lielo masu mediju viedokļa, taču mūsu kvalitāte, t.i., mūsu ideāli ir daudz augstāki nekā citu plašsaziņas līdzekļu darbinieku apziņas un ideāli. Viņiem vispār nav nekādu ideālu. Beigu beigās viņi pat nezina, uz kuru pusi pasaule iet – tādi jautājumi viņiem neinteresē. Viņi ir

1990. gada vēlēšanas organizēja gan LTF, gan LKP CK, gan LPSR Augstākā Padome, gan Krievijas PSKP CK. Turklāt vispārējā VDK/GIP (krievu valodā: ГПУ – galvenā [militārās] izlūkošanas pārvalde) uzraudzībā. Lai gan vēlēšanas notika 18. martā, jaunā AP kopā sanāca tikai 3. maijā. Es uzskatu, ka šī – acimredzot Maskavas diktētā – vilcīnāšanās bija **pirmā lielā nodevība gan pret latviešu tautu, gan toreiz pret Lietuvu un Igauniju**. It sevišķi pret Lietuvu. Jo Lietuvas AP aktu “Par Lietuvas valsts neatkarības atjaunošanu” pieņēma 1990. gada 11. martā. Visas sankcijas gāzās tikai pār Lietuvu, bet Latvijas politiķi siltos krēslus vien noskatījās, kā tā tiek plosīta.

Igaunijas jaunā AP pasludināja pārejas periodu uz neatkarību jau 1990. gada 30. martā, bet kļūdu izlaboja 8. maijā, kad pārdēvēja Igaunijas PSR par Igaunijas Republiku, bet 1992. gada konstitūcijā par Igaunijas **brīvvalsti** (*vabariik*). Igaunija nav Republika jau no šī laika! *Republikas ir pilsoņu valstis, bet brīvvalstis ir tautas valstis, lai ar Igaunijā vēl nav patiesa tautas valsts, tās konstitūcija tieši paredz šādu valsts iekārtu*.

Otra sava veida nodevība, kuru es toreiz uztvēru tieši kā nodevību, bija tā, ka mēs pasludinājām **pārejas periodu** uz neatkarību. Kā tas varēja notikt?

Pirmkārt, vairāk kā skaidrs, ka AP sēdes datums bija jāsaskaņo ar Maskavu, un bez tās akcepta nekas nevarēja notikt.

Otrkārt, redzēdami, ka

“reform-komunistiem” – gorbačoviešiem un viņu līdzskreļējiem, bezparteijskiem komunistiem (līdzkomunistiem), ir pārsvars pār “melnajiem komunistiem” 18. marta vēlēšanās, jau nākošajā dienā – 1990. gada 19. martā – vecais LPSR AP Prezidijs apstiprināja 12 cilvēku delegāciju (pārbaudītus, kristāldzirdus komunistus – J.Vagri, A.Gorbunovu, M.Vulfsonu, J.Lučānu, V.Bresi, I.Bišeru, J.Peteru, E.Poču, A.Eizānu u.c.) sarunām ar PSRS par Latvijas ekonomiskās un politiskās suverenitātes paplašināšanu.

Lēmums par šādu braukšanu uz Maskavu, turklāt ar tieši šādu tematu, bija pieņemts LPSR AP Prezidija lēmumā jau 1990. gada 2. martā. Tas nozīmēja, ka brauciens uz Maskavu bija jau vispār pieņemts pirms šīm jauna-

jām AP vēlēšanām, bet 19. martā viņi tikai precizēja delegācijas sastāvu. Tātad ar šīm 18. marta vēlēšanām jaunajai AP vajadzēja tikai apstiprināt jau iepriekšējās vienošanās jeb, pareizāk sakot, **Maskavas instrukcijas**.

Mēs gājām pa Maskavā labi nospraustu taku, domāju – PSKP CK sekretāra A. Jakovļeva vadībā. Viņa projekts, kā to parādīja prakse, bieži atšķīrās no M.Gorbačova iedomātā attīstītā sociālisma projekta zem vienas segas. Bet, kā liecina notikumi Kremlī, tad visa šī procesa iesākums ir meklējams ar VDK šefa V.Andropova nākšanu pie varas – tas ir, VDK nākšanas pie varas visā PSRS.

Kā vienmēr ļoti svarīgs jautājums bija “kadri”.

Turpmāk vēl...

ĪPAŠI ZEMAS CENAS

ARĪ APGĀDA “VIEDA” GRĀMATĀM!

ATNĀCIET!

Līdz 31. maijam grāmatu nama “Valters un Rapa” veikalos norisināsies mūsu lasītājiem jau tik pazīstamā un iemīļotā “GRĀMATU CENU REVOLŪCIJA”!

Šogad cenu grupas ir sešas: 1,99 EUR; 2,99 EUR; 3,99 EUR; 4,99 EUR; 5,99 EUR un 6,99 EUR.

Tā ir lieliska izdevība iegādāties ļoti labas grāmatas par zemu cenu.

Atgādinām, ka Aspazijas bulvāra veikala darba laiks šogad ir par stundu isāks, tāpēc gaidām jūs katru darba dienu no 9.00 līdz 20.00, sestdienās no 10.00 līdz 20.00 un svētdienās no 11.00 līdz 16.00!

*Intervēja
Līga Muzikante*

Putins pasniedz roku... DEKOLONIZĀCIJAI

Turpinājums no 2. lpp.

KRIEVI IR JĀDABŪ ATPAKAĻ KRIEVIJĀ – TĀ SAKA PUTINS

Oļegs Tesla (“Radio Paldiski”): Jautājums skar ne tikai Igauniju... Jautājums skar 30 miljonus etnisko krievu, kuri pēc 1992. gada atpazina robežām. Tas ir aptuveni katrs ceturtais etniskais krievs uz planētas. Jau vairākus gadus darbojas valsts programma, lai veicinātu tautiešu, kas dzīvo ārzemēs, pārcelšanu uz Krieviju. Esmu parēķinājis, ņemot vērā visveiksmīgākos reģionus, kas ir snieguši ziņas par pēdējiem gadiem, cik uz turieni ir pārcēlušies, – sanāks, ka ir nepieciešami aptuveni 100 gadi šai programmai, lai pārvietotu kaut vai pusi no tiem cilvēkiem, kas atrodas aiz Krievijas robežām. Vēlētos jautāt, kādas pūles Krievijas valdība ieguldīs, lai padarītu šo programmu efektīvāku?

Vladimirs Putins: Ziniet, es kaut kad sacīju, ka Padomju Savienības sabrukums – tā ir 20. gadsimta traģēdija. Dažādi kolēģi sāka taisīt troksni par šo jautājumu, vainot mani kaut kādā hegemonismā, vēlmē atjaunot impēriju. Tās visas ir blēņas!

Es biju domājis, pirmkārt, šī procesa humanitāro nostādni. Un jūs tagad pareizi pateicāt: cilvēki dzīvoja vienas valsts robežās, nenoskīra to pašu Ukrainu, Krieviju, Baltkrieviju, Kazahstānu – kāda gan tur starpība, visas bija vienādas. Tā arī bija. Un, starp citu, bija milzīga priekšrocība šādai kopā dzīvošanai lielā, varen plašā valstī. Tajā ir noteikti ieguvumi, lielas konkrētas priekšrocības.

Bet tā gadījās, ka cilvēki it kā reiz pamodās – viņiem taču neviens nebija jautājis, bet valsts vairs nav. Un piepeši viņi apjēdza, ka ir nokļuvuši aiz ro-

bežas. Un sākās visādi procesi, arī starpetniska rakstura. Viņi bija nokļuvuši pietiekami sarežģītā stāvoklī, bez perspektīvām.

Mums ir daudz problēmu migrācijas politikā, bet, lai nu kas būtu jādabū atpakaļ Krievijā, tad, protams, tie ir krievi un vispār cilvēki, kuri vēlas dzīvot mūsu valstī un just sevi par daļu no krievu, Krievijas kultūras – neatkarīgi pat no savas etniskās izcelsmes. Tādu cilvēku ir daudz postpadomju telpā – pat nekrievi pēc savu asiņu etniskā sastāva. Un, protams, visupirms, man liekas, ir jāorientējas uz tiem, kuri grib būt un ir mūsu kultūrtelpas, valodas telpas dabiska daļa.

Viss, ko jūs sakāt, problēmas, par kurām jūs teicāt, ir zināmas. Tās ir saistītas tikai ar vienu – ar ierobežoto darba tirgu, ar mūsu finanšu sistēmas budžeta ierobežojumiem. Būtu iespēja, paplašinātu un iedotu vēl vairāk naudu. Tas ir saistīts, lūk, ar to – ārkārtīgi.

Bet ir arī citas lietas, kurās man šķiet nenoregulētas un prasa īpašu uzmanību. Es tagad runāju par cilvēku kategoriju, kurus mums katrā ziņā ir jāiesaista Krievijas Federācijā. Tas skar gan kultūretniskās komponentes, tas skar gan profesionālās iemaņas, gan vecumu, gan veselību. Mums, protams, ir jāpiesaista jaunos cilvēkus, kuri šeit dzīvos, veidos ģimenes un kuriem būs iespēja strādāt mūsu ekonomikai vajadzīgajā virzienā.

Mums ir ļoti daudzi pavisam birokrātiska rakstura ierobežojumi, aizliedzotās normas, kas darbojas neselektīvi un neefektīvi, būtībā kaitē mūsu valstij. Bet tajā pašā laikā nekādā gadījumā nedrīkst aizmirst par vietējiem pilsoņiem, kas dzīvo tajās vai citās teritorijās, un kuru intereses mums ir jānodrošina.

Sagatavoja
Līga Muzikante

Putins: lai nu kas būtu jādabū atpakaļ Krievijā, tad, protams, tie ir krievi un vispār cilvēki, kuri vēlas dzīvot mūsu valstī un just sevi par daļu no krievu, Krievijas kultūras – neatkarīgi pat no savas etniskās izcelsmes.

MUMS IR ĻOTI

Turpinājums no 1. lpp.

JAUCĒJI UN SAJAUCĒJI GAN TAD, GAN TAGAD

DDD: Bet kāpēc tā ne-notika?

Aivars Andersons: Bija cilvēki, kuri, kā jau visur, jauca gaisu.

DDD: Vai jūs varētu nosaukt konkrētus vārdus – tā teikt, gaisa jaucējus?

A.A.: Es nenosaukšu. Bet cilvēks, kurš šos vārdus zinātu pavisam precīzi, šobrīd ir jau Debesu Valstībā.

DDD: Kurš tad tas ir?

A.A.: Jānis Rība. Viņam bija visplašākā informācija par visu, kas notiek. Viņš bija pazīstams cilvēks arī ļoti plašiem sakariem attiecīgajās aprindās. Viņš ļoti daudz zināja, un tāpēc jau viņš arī šodien ir Tur... Viņš zināja, kāpēc tiek dibinātas visvisādas organizācijas, kas ir šo veidojumu priekšgalā, kā tiek jaukti un nojaukti pasākumi, u.tml. Es bieži ar viņu aprunājos. Taču precīzi nosaukt personas es nevaru.

DDD: Trūkst pierādījumu?

A.A.: Nu, ja. Tad savukārt jājautā, kur tad tādu jaucēju nav? Viņi ir

un mācēja iestāstīt.

Pats uz savas ādas izjutu nomelnošanas paņēmienus, kuru rezultātā mani izslēdza no “Tēvzemei un Brīvībai” drīz pēc tās dibināšanas 1993. gadā. Zālē sēž 60–70 cilvēku, Palmira Lāce uzkāpj tribīnē un paziņo – viņš (tātad es) ir jāizslēdz, jo esot viņu nolamājis tādiem vārdiem, ko viņai pat kauns ir atkārtot. Visi klātesošie nolēsa: “Ai, ai, ai!” Tikai neviens nav dzirdējis, ka es kaut kādus sliktus vārdus kādreiz būtu teicis. Bet Palmira Lāce izpildīja savu uzdevumu, un ar to pietiek. Tad Juris Galerijs Vidiņš, atceros, pielika punktu – mums viņš jāslēdz laukā tāpēc, ka viņš saņem no čēkas 100 latus mēnesī. Visi no jauna nolēsa: “Oho!” Te vairs nav ko runāt – tātad balsojam. Jānis Straume saka – nu, pēdējo vārdu viņam vajadzētu iedot, bet tikai divas minūtes, mums nav laika klausīties. Es tur dažus vārdus pateicu, bet nobalsoja, ka tādu “čēkistu” ir jāslēdz ārā. Un izslēdza bez kaut kādām problēmām, neviens pat nejaudāja neko. Vēlāk Karmenai Mangusai, kas bija

Šādā veidā okupācijas sekas, kas te atrodas, kļūst aizvien varenākas. Šo seku rezultātā pastāv milzīgs bezdarbs, cilvēki aizbrauc no valsts – patiesībā notiekošo sauc par genocīdu.

visur, tikai katram savs uzdevums, kurā katrs ieķīlājas. Esmu jau diezgan daudz vērojis, kā tā nojaukšana notiek, arī tagad – viņiem ir izstrādātas speciālas metodes, teiksim, kā nojaukt sapulci, kā dabūt vēlamu virzienu balsojumam u.tml. Tā notika tad, un tā notiek arī tagad.

Piemēram, jānobalso par kādu personu. Zālē, kas pilna ar cilvēkiem, tiek izvietoti “savējie” – viens priekšā, cits malā, vēl kāds pa vidu, viens arī beigās. Ar četriem cilvēkiem pilnībā pietiek. Konkrēti, redzēju, kā Gunārs Resnais to organizēja pirms 5. Saeimas vēlēšanām. Viens ierunājās: “Es viņu pazīstu!” Tūlīt otrs piesakās: “Jā, es arī viņu pazīstu – viņš ir labs cilvēks.” Tad arī trešais un ceturtais apstiprina to pašu, un iznāk, ka visi viņu pazīst, tāpēc viņš ir vislabākais kandidāts... Un ar to pilnībā pietiek, lai zāle nobalsotu par šo kandidātu.

DDD: Un pārējie?

A.A.: Pārējie neizsakās... Pirms 5. Saeimas vēlēšanām vispār bija ļoti maz cilvēku, kuri izteicās. Runāja galvenokārt tikai tie, kuri bija beiguši t.s. partijas augstskolas un rakstīja savos dokumentos, ka viņiem ir augstākā izglītība. Tie bija apmācīti

“Tēvzemei un Brīvībai” Kontroles komisijā, es pajautāju, kāpēc viņa nekā nav teikusi, jautājusi, no kurienes Vidiņam tādas ziņas – kāpēc viņš mani tā apmeloja? Viņa man atbildēja – tad mūs arī izslēgtu... Lūk, šis ir piemērs, ar kādām metodēm ļoti vienkārši ir iznīcināt cilvēku. Bet jūs jau arī uz savas ādas esat daudz ko izjutuši – valsts mērogā.

DDD: Ko tad jūs tādu nepatīkamu “Tēvzemei un Brīvībai” vadībai bijāt izdarījis?

A.A.: Es skatījos viņiem, kā saka, uz nagiem. Biju 18. Novembra savienības, kas iekļāvās “Tēvzemei un Brīvībai”, Kontroles komisijas vadītājs, Krievijas tribīnē, pateicu – naudas lietām nepieskarsimies, jo nauda iet un nāk, ne vienmēr viss ir uzskaitīts, bet es kā Kontroles komisijas vadītājs atskaitīšos par to, kā tiek ievēroti statūti un programma – un norādīju uz “Tēvzemei un Brīvībai” vadības kļūdām. Bet tas taču bija nepieņemami – norādīt uz vadības kļūdām! Nekad nekas tāds nebija dzirdēts, ka kāds no kontroles komisijas jebkurā organizācijā runātu par vadības kļūdām. Kontroles komisijās, cik zinu, visur atskaitās tikai par naudu. Bet nauda, es uzskatu, nav

galvenais – galvenais ir darbība: ko dari pareizi, ko nepareizi. Bet tas, lūk, nepatika. Tātad uztaisa kampaņu un tiek vaļā. Un neviens vairs nejautā, vai tā ir patiesība, ko kāds stāsta par otru cilvēku. Šāda sistēma darbojas līdz pat šai dienai. Ja ir kāds nevēlams, “skandalozs” cilvēks, tad uztaisa kampaņu...

GODMANIS... PIEREGULĒJA

DDD: Atgriezoties pie Pilsoņu Kongresa. Vai arī tā darbībā jums likās kaut kas neparasts?

Aivars Andersons: Bija ļoti interesanti, ka atskanēja aicinājumi tūlīt veidot frakcijas.

DDD: Jau pirmajā sesijā?

A.A.: Jā, jau 30. aprīlī sprieda par frakcijām. Bet ko tad nozīmē frakciju balsojums? To mēs redzam no šodienas – tas nozīmē viens ikšķis augšā, lejā. Kā frakcijas vadītājs nolēmj celt ikšķi, tā pārējie nobalso. Daļai mūsu cilvēku tas nebija pieņemami – mēs nepakļāvamies, uzstājam, ka katram ir jābalso saskaņā ar savu sirdsapziņu un solījumiem vēlētajiem. Ideja par frakcijām noplaka, un tas bija labi. Bija iespējams strādāt.

DDD: Tomēr, kāpēc Pilsoņu Kongress vilcinājās paskudināt 18. novembra Latvijas Republikas atjaunošanu?

A.A.: Tie, kuri izstrādāja juridiskos dokumentus, šo darbu veica atbilstoši starptautisko tiesību normām. Pirmajā sesijā varbūt bijām vēl mazliet bailīgi un nezinājām, ko darīt, tāpēc nenobalsojām.

DDD: Acimredzot tā bija kļūda?

A.A.: Jā, tā bija kļūda. Ja būtu nobalsojuši par neatkarības atjaunošanu, tad būtu citādi... Tauta uzzinātu un atbalstītu savu ievēlto pārstāvniecību – Pilsoņu Kongresu.

Bet ir vēl kāds moments, kas traucēja. Proti, bija Atmodas laiks, Tautas Frontes popularizēšana, un laikraksts “Atmoda” sniedza tikai minimālu informāciju par to, kas notiek Pilsoņu Kongresā. Pēc tam, kad avīze bija jau slēgta, Elita Veidemane – “Atmodas” galvenā redaktore – atzina, ka ir bijis spiediens “no augšas”, bet neminēja šo “augšu”.

DDD: Elita Veidemane intervijā laikrakstam “DDD” atzina, ka “Atmodas” redakcijai ir bijis spiediens no Tautas Frontes vadības – viņa slikti ir sapratiesies ar Daini Ivānu, kurš neatbalstīja brīvas un neatkarīgas Latvijas ideju.

A.A.: Es domāju, ne tikai viņš... Mēs zinām, Ivars Godmanis 1990. gadā kļuva par Ministru Padomes priekšsēdētāju, kurš gandrīz visu regulēja. Viņš bija ļoti samācīties... pabi-

jis Austrijā, izskolējies, kā vajag regulēt un pierēgulēt. Starp citu, šodien notiek tas pats. Daudzi, kas te diktē politiku, ir izgājuši speciālus kursus Amerikā, Austrālijā, varbūt arī Kanādā... Viņi ir apguvuši tautas “apstrādes” tehnoloģijas. Viņi nodarbojas ar jēdzienu sagrozīšanu.

DDD: Piemēram?

A.A.: Piemēram, mēs kādreiz ļoti labi sapratām, kas ir okupanti, kolonisti, kas ir civilokupanti, kuri Latvijā ir ienākuši okupācijas laikā. Tās ir elementāras lietas, bet, sagrozot jēdzienus, zūd jēga. It kā jau tas krievvalodīgais te dzīvo – pat pastāvīgi dzīvo, bet viņa juridiskais statuss taču ir civilokupants, kurš te ienāca, valdot prettiesiskam režīmam. Un daudzi šādi jēdzieni šodien netiek skaidroti, bet gluži pretēji – tiek sagrozīti. Man nav juridiskās izglītības, bet tik elementāras ābeces patiesības taču katram ir jāzina un jāredz.

DDD: Bet neredz.

A.A.: Neredz, piekrītu. Bet kāpēc cilvēki to neredz? Tāpēc, ka mums ir radio, televīzija, laikraksti – “pareizie”, tas ir, režīmam pareizie. Savukārt avīzi “DDD”, kas raksta taisnību, negrib lasīt. Man atbild: “Tur nekā nav.” Kā tu zini, ka tur nekā nav, ja neesi lasījis?!

DDD: Nelasa, jo pašam ir jādodomā līdzī.

A.A.: Lūk, un to taču iedves tie... jau no Solženicina laikiem. Kā Maskava sludināja – tā ir slikta grāmata u.tml., un es nelasīšu. Bet tu izlasi, tad redzēsi. Patiesībā šis ir smadzeņu skalošanas sekas – kriminālnoziedzums!

VALDIS BIRKAVS: MĒS VEIDOJAM JAUNU VALSTI

DDD: Kādēļ, jūsuprāt, pēc 1990. gada 4. maija Latvijā devās nepareizā virzienā?

Aivars Andersons: Jau teicu, notika nodevība. Pēc 4. maija balsojuma tautā valdīja eiforija. Ievēlētais Pilsoņu Kongress piemirsās. Augstākā Padome bija pasludinājusi kaut kādu pārejas periodu, un cilvēki gaidīja. Viss tika iemidzināts uz nezināmu pārejas periodu. Manuprāt, šis scenārijs jau bija izstrādāts iepriekš. Ne jau velti “mūsu” cilvēki ciemojās Maskavā, arī Vašingtonā.

DDD: Vai bija sadarbība starp Vašingtonu un Maskavu?

A.A.: Joprojām ir, tēlojot pozīciju un opozīciju...

DDD: Viens tēlo labo policistu, otrs sliktu?

A.A.: Protams. Tā ir sistēma. Šis nav nekāds noslēpums, tikai cilvēki pārsvarā par to neinteresējas – negrib zināt. Un šāda sadarbība bija arī tajā laikā. Lielvalstu vienošanās.

DDD: Vai Pilsoņu Kon-

JĀMAINĀS!

Aivars Andersons (otrais no labās) 4. maijā piketē pie Nacionālā teātra.

gress atbalstīja 4. maija deklarāciju?

A.A.: Cik atceros, atbalstīja. Tomēr tikai tadā līmenī, ka tiesiski ir jāatjauno 1918. gada 18. novembra Republika ar visām no tā izrietošajām tiesiskajām sekām. Šim pārejas periodam bija jābeidzas 1991. gada 21. augustā, kad būtu jānotiek deokupācijai, dekolonizācijai, debolešvīzācijai. Diemžēl šis “pārejas periods”, kas bija domāts Latvijas valsts – pirmās Republikas – atjaunošanai, turpinās vēl līdz šai dienai. Šobrīd būtībā ir tikusi pasludināta otrā Republika.

DDD: Nav veikta deokupācija, dekolonizācija, debolešvīzācija?

A.A.: Jā, tieši tā. Mums mēģina iestāstīt, ka deokupācija ir notikusi – PSRS regulārās armijas nav, noņemti armijniekiem nav, bet ir taču palikuši pensionētie un atvaļinātie armijnieki ar visām ģimenēm, kas, pēc manām aplēsēm, kopā ir pat 300 000 cilvēku. 1989. gadā tautas skaitīšanā tika konstatētas 80 000 militārpersonu (pensionētie, atvaļinātie)... Tagad jau viņu pēcnācēji ir ieguvuši pilsonību.

Atceros, Universitātes aulā Rolands Rikards no tribīnes teica, lai pareizina šos 80 tūkstošus ar trīs, jo gandrīz katram ir sieva un vismaz viens bērns, tad sanāk 240 tūkstoši. Un viņš pateica arī to, ka viņiem “no augšas” ir dots rīkojums izlabot no 50,2 procentiem latviešu Latvijā uz 52 procentiem. To teica Rolands Rikards, bet žurnālisti līdz pat šai dienai noklusē šo faktu. Kāpēc? Es domāju tāpēc, ka žurnālistu smadzenes un domāšanu apstrādāja un apstrādā tādi indivīdi kā Ābrams Kleckins (agrāk – Kļockins). Atmodas sākumposmā žurnālistiem bija seminārs Rīgā, kur sabrauca no visas Latvi-

jas. Ābrams Kļockins toreiz teica – par deokupāciju mēs nerakstīsim un nerunāsim, jo viņi nekur nebrauks...

DDD: ...tā vienkārši?

A.A.: Jā. Ļoti labs arguments – “viņi nekur nebrauks”. Un tomēr Atmodas sākumā tie, kas zināja, ka šeit ir prettiesiski ieradusies, aizbrauca. Es ar tādīem krieviem, kas ieradusies no Ļeņingradas, tikos. Viņi teica: “Jā, zinām, ka esam te prettiesiski ieradusies, un mums šī zeme ir jāatstāj, tāpēc mēs aizbraucam.”

DDD: Cik lielā mērā Augstākā Padome ņēma vērā Pilsoņu Kongresu?

A.A.: Es uzskatu, ka gandrīz nemaz, kaut arī Pilsoņu Kongress ļoti rūpīgi izstrādāja daudzus tiesību dokumentus, arī par dekolonizāciju, arī par nostāju pilsonības jautājumā.

DDD: Tomēr Pilsoņu Kongress savas pilnvaras nav nolīcis. Ko tas nozīmē?

A.A.: Pilsoņu Kongresa nolikums ir tāds, ka Pilsoņu Kongress noliek savas pilnvaras tikai tad, kad ir atjaunota 18. novembra dibinātā Latvijas valsts kā tiesību subjekts. Šobrīd tā mums nav atjaunota, jo ir jauna valsts, kuru ir atzinuši gan Ivars Godmanis, gan Valdis Birkavs – slavenais jurists, tieslietu ministrs, “Latvijas ceļa” līderis, Saeimas līderis, kas tikai viņš nav bijis.

DDD: Ko atzinuši?

A.A.: Atzinuši, ka šī ir jauna valsts. Pēc tam jau to nedrīkst vairs teikt. Un to nedrīkstēja teikt arī agrāk, bet Valdis Birkavs nejausi izplāpājās – mēs veidojam jaunu valsti. Ļoti labi atceros šo atbildi uz žurnālista jautājumu: “Kāpēc mums neiet?” – “Tāpēc, ka veidojam jaunu valsti!” Tātad skaidri un gaiši pateica – veidojam jaunu valsti, kopā ar ko-

lonistiem un okupantiem. Elementāri un acīm redzami.

VV-FREIBERGA: IR JĀRADA PRECEDENTS

Aivars Andersons: Ir jāsaprot kāda lieta. Juristi to labi zina, ka prettiesiska rīcība neizraisa tiesības. Tātad Augstākās Padomes rīcība, rīkojot Saeimas vēlēšanas, izdodot jaunu Vēlēšanu likumu, rīkojās prettiesiski, kas neizraisa juridiski tiesiskas sekas.

DDD: Bet vai, jūsuprāt, šobrīd vēl ir iespējams Pilsoņu Kongresam atjaunot 18. novembra Republiku, pierādot, ka līdzšinējo Saeimu lēmumi nav radījuši tiesiskas sekas?

A.A.: Jā, var to izdarīt. Es tā uzskatu. Ja pieņemtu jaunu Deklarāciju, jaunu Konstitucionālu liku-

Bet kāpēc cilvēki to neredz? Tāpēc, ka mums ir radio, televīzija, laikraksti – “pareizie”, tas ir, režīmam pareizie.

mu, ka, lūk, ir beidzies šis pārejas periods, un mēs atgriežamies pie savas 18. novembra valsts statusa...

DDD: Un kas tad notiek?

A.A.: Tad, iedibinot šo pirmās Republikas statusu, stājas spēkā tiesību normas, uz kurām savulaik norādīja izcilais jurists, starptautisko tiesību speciālists Andrejs Dītrihs Lēbers. Viņš teica – ja jums ir pirmā Republika, jums ir tiesības uz dekolonizāciju, nepašaubāmas, neapstrīdamas tiesības uz savu valsti! Šis izcilais jurists mūs aizstāvēja un deva mums padomus. Ja ir otrā jeb jauna Republika, tad mums zūd visas tiesības – tā viņš arī teica.

DDD: Lūk, tāpēc, ja tiek apgalvots, ka ir atjaunota Latvijas Republika, nevis dibināta no jauna, tad ir jāveic dekolonizācija – obligāti.

A.A.: Tieši tā. Taču es domāju, ka tiek realizēta lielvaru savvērestība pret Latviju. Jāatgādina kaut vai vienkāršs fakts – kad Vaira Viķe-Freiberga atgriezās no Amerikas pēc tikšanās ar ASV prezidentu Bušu, LTV “Panorāmas” žurnālists viņai jautāja, vai ticis runāts arī par naturalizāciju un integrāciju? “Jā,” Vaira Viķe-Freiberga atbildēja, “mēs runājam, mums ir jārada precedents.” Kas ir šis precedents? Tas, ka okupanti var ienākt un kļūt par pilsoņiem, ka okupantiem ir vara, ka šī vara atļauj visiem būt par pilsoņiem, ar dažiem izņēmumiem. Un tā jau ir lielvalstu savvērestība.

Šādā veidā okupācijas sekas, kas te atroda, kļūst aizvien varenākas. Šo seku rezultātā pastāv milzīgs bezdarbs, cilvēki aizbrauc no valsts – patiesībā notiekošo sauc par genocīdu. Bet “varenajiem” atkal nepatik šis termins – tā esot pārvietošanās brīvība, kad varot braukt, kur katrs grib. Bet kāpēc viņi grib? Lūk, kāda programma – nevis patriotiski noskaņot cilvēkus, kā saglabāt tautu, kā attīstīt ražošanu un kultūru, bet aģitēt braukt, kur grib. Mums ir ļoti jāmainās, lai tiktu no šīm okupācijas sekām vaļā.

Turpmāk vēl...

Intervēja Līga Muzikante

PASES IR SUNĒM, OKUPANTIEM, BET NE LATVIEŠIEM?

Lotārs Stūre

PSRS okupācijā cietušais latvietis

Man, Latvijas Republikas pilsonim, nav iespējams atjaunot Latvijas pasi. Dzīvoju ASV, esmu invalīds, pārvietojos ar ratiņkrēslu un uz Latviju aizlidot nevaru.

Uzskatu, ka Latvijas pase, pilsonība, tautība, karogs, lats, himna, latviešu valoda ir mūsu vērtības un svētums, kas ir jāciena un jātur goda vietā ikvienam.

Latvijas pases kabatās ir pat naidīgiem, pārkievotiem žīdu izcelsmes lielkrievu fašistiem, kas latviešus nesodīti apvairo par nacistiem, fašistiem un žīdu šāvējiem.

Vai tiešām tikai veselības dēļ man ir liegts saņemt savu pasi? Vai tiešām man būs atkal jāpiedzīvo vēl viena diskriminācija? Nesen jau mani skāra diskriminācija, kad man, Latvijas brīvības cīnītājam, un vēl pieciem maniem “bēdu brāļiem” trimdā pastāvošā vara līdz pat 2014. gada 19. novembrim neļāva iegūt Nacionālās pretošanās kustības dalībnieka statusu.

Lai atjaunotu pasi vērsos pēc palīdzības PMLP. Šī iestāde manu bēdu stāstu pārsūtīja vēstniecībai, kura bija ļoti laipna un atsaucīga. Man piedāvāja mērot ļoti tālu ceļu, tad mani pieņemšot bez rindas un spekulatīvo 100 dolāru bezdarbs, cilvēki aizbrauc no valsts – patiesībā notiekošo sauc par genocīdu. Bet “varenajiem” atkal nepatik šis termins – tā esot pārvietošanās brīvība, kad varot braukt, kur katrs grib. Bet kāpēc viņi grib? Lūk, kāda programma – nevis patriotiski noskaņot cilvēkus, kā saglabāt tautu, kā attīstīt ražošanu un kultūru, bet aģitēt braukt, kur grib.

Mums ir ļoti jāmainās, lai tiktu no šīm okupācijas sekām vaļā. Turpmāk vēl... Intervēja Līga Muzikante

apgalvoja, ka to aizliedz MK direktīva Nr. 134 – tas ir gluži kā nepārkāpjams bauslis.

Šis mani pārsteidz un šokē, jo rodas daudz neskaidrību. Vai tiešām valsts ierēdņi ir tik svēti un nepielūdzami ar akmeņiem sirds vietā?

Un vēl. Kādā veidā Latvijas pasi Kairas cietumā ieguva Austrālijas pilsonis Pēteris Greste, nepārkāpjot MK klauzulu Nr. 134? Varbūt eņģeļi no debesīm spēja iekļūt beztiesīga režīma cietumā, slēpjoties no cenzoriem, veica pirkstu nospiedumus un vēl nofotografēja? Varbūt Greste ir veicis Latvijas labā kaut ko tik valstiski īpaši svarīgu, piemēram, iedzīvinājis taisnīgumu ar Finka pareģojuma nobeiguma daļu? Interneta ziņas lasām, ka uz cietumu, kurā atradās Austrālijas pilsonis Greste, tika nogādāta mobilā pasu darbstacija un iegūti Grestes biometriskie dati. Lepni!

Tikmēr es, Nacionālās pretošanās kustības dalībnieks, Latvijas Republikas pilsonis, politiski repre-

sēts latvietis, kurš okupācijas režīmā ticis tiesāts Augstākajā tiesā tāpēc, ka ir prasījis brīvību Latvijai, Grestes priekšā esmu tikai niecība, beztiesīgs, nulle un atkal diskriminējams... Skumji.

Tas nav vienīgais necieņas un divainības gadījums ar Latvijas pasēm un pilsonību. Pases naidīgajai piektajai kolonnai – ciivlokupantiem – uzspiež gandrīz ar varu, bet viņi, nīstot latviešus un Latvijas valsts valodu, necenšas to apgūt, vai arī speciāli nerunā viņiem pretīgajā “suņu” valodā... Lai nebūtu domstarpību, kas ir okupants un okupācija, izskaidrojums ir rodams Saeimas deklarācijā par Latvijas okupāciju un 1949. gada Ženēvas konvencijā, kas aizliedz okupētājās zemēs okupētājvalstij iesūtīt savus pilsoņus pamattautas asimilēšanai, bet tieši tas tika īstenots Latvijā no 1940. līdz 1991. gadam no okupētājvalsts puses latvju tautas pārkrievošanai.

Latvijas pases kabatās ir pat naidīgiem, pārkievotiem žīdu izcelsmes lielkrievu fašistiem, kas latviešus nesodīti apvairo par nacistiem, fašistiem un žīdu šāvējiem.

Turpinājums 7. lpp.

Ventspils savādības...

Alīda

Represētā pensionāre Ventspilī

Ventspils pilsētas saimnieks allaž ir lielījies ar to, ka Ventspils ir savādāka. Protams, tā ir govju pilsēta, jo pie katra skvēra un ielas krustojuma stāv dažādās krāsās niansēs izkrāsotas govīs. Skvērā pie skolas bērniem tiek piedāvāta – kūts panorāma ar cūkām. Tiesa gan, jāpieiet jau visam saimnieciski – ko dotu tur attēlots zaķītis, vāverīte, čiekurs, putni, puķes u.tml., lietderīgāk jau bērniem likt priekšā kaujamlopus. Un, skatoties uz govīm priekšā un pakalā, Ventspils valdnieks var sajūsmināties – cik daudz viņš ir slaucis...

Pirms dažiem gadiem Ventspilī nogāza stārķu ligzdu, kura jau daudzus gadus ceļmalā, kas ved uz Bušnieku ezeru, priecēja cilvēkus. Pēc vairākkārtējām cilvēku sūdzībām to it kā atjaunoja, bet, šķiet, to izdarīja tā, lai stārķi

okupantu invāzija nedara godu nevienam pilsētas saimniekam. Bet Ventspils jau ir savādāka – arī tikuma un morāles ziņā. Pat smagos noziegumos apsūdzēts cilvēks var gadiem ilgi muļķināt prokurorus, tiesnešus, juristus utt., mierīgi dzīvot nenotiesāts un pat jaukt valsts politiskos procesus, bet tā jau ir neiedomājami velnišķīga savādība.

Kādreizējais pansionāts “Selga” pārtapis par Ventspils Sociālo aprūpes namu. Šķiet, pansionātā cilvēkam būtu jābūt telpai vismaz ar dažām mēbelītēm – galdū, krēsliem, skapi, kur cilvēks varētu justies kā mājās un uzņemt arī ciemiņus. Kādreiz tur kaut kas līdzīgs arī bijis, bet tagad ir sliktāk nekā slimnīcā – cieši blakus, ar skapišiem pa vidu, sabīdītas gultas – vārdu sakot, *prasta gultas vieta*, kā kamerā. Un medicīniskā aprūpe šajā aprūpes namā ir pabērna lomā – zāļu nesot un ārstēšanās, ja gadījumā tāda ir vajadzīga, nav iespējama. Pa dienu gan

Laikā, kad latvieši cīnās pret okupantu orgijām, kas tiek rīkotas šajā datumā (lai nosvinētu Latvijas okupācijas faktu), Ventspilī, tieši krievvalodīgo okupantu apdzīvotā rajonā, sarīkoja grandiozu uguņošanu – jāļauj taču šiem “atbrīvotājiem” nosvinēt savu izveicību.

tur vairs neietu un ligzdu nevītu... Tagad pavasaros ir skumji noraudzīties uz tukšo stabu, ko kādreiz apdzīvoja stārķu ģimene. Veco ligzdu, ko *elektrotīkls* nogāza, blakus dzīvojošie cilvēki palūdza atdot viņiem (kas zina, varbūt būtu atraduši iespēju māju tuvumā no jauna uzstādīt), bet neatdeva – tātad bija nolemts šos putnus pavisam padzīt. Tāda, lūk, ir Ventspils saimnieku savādā attieksme arī pret saviem putniem. Govīs un cūkās – pavisam cits kaifs.

Ir vēl viena savādība, ar ko izrādīties. Gadu mija Ventspilī tiek sagaidīta vairāk par pusstundu vēlāk nekā citur Latvijā. Bet tas, ka pats pilsētas kungs simpatizē (pat sadarbojas) ar Maskavu, arī atbalstot Krimas okupēšanu, nemaz nav tik nekaitīga savādība. Un ne jau nejaušības pēc Ventspilī pārsvarā apdzīvo krievvalodīgie okupanti, kuriem tiek adresēta visbijīgākā lojalitāte, kas ir pretstats attieksmei pret latviešiem – nedod, Dievs, ja tiek aizskarts kāds krievvalodīgais.

Par nacionālpatriotismu pat nerunāsim – šāda tēma Ventspilī ir tabu. Ventspils avīzē “Ventas Balss” pat bija tāda “pērle”, ka viedokļos par Latvijas prezidentu tika minēta Ždanoka un Rubikova. Zinot Ventspils iedzīvotāju sastāvu, tā šoreiz nav savādība, bet likumsakarība. Tikai šāda

dežurē medmāsīna, bet tas arī viss. Ja vecam cilvēkam uznāk kāds slīkums vakaros vai pa naktīm, nav pat ko pasaukt palīgā. Arī ēdināšana vairs nav apmierinoša. Tad nu jāļūn, kur tā nauda **šādos apstākļos** tiek tērēta, ja jau visa cilvēka pensija aiziet šim t.s. aprūpes namam.

Ja bagātajai Ventspilij tā nav kauna lieta, tad nav arī vārdu vairs, lai ko teiktu.

Bet viskliedzošākā un svaigākā savādība Ventspilī izpaudās š.g. 9. maijā. Laikā, kad latvieši cīnās pret okupantu orgijām, kas tiek rīkotas šajā datumā (lai nosvinētu Latvijas okupācijas faktu), Ventspilī, tieši krievvalodīgo okupantu apdzīvotā rajonā, sarīkoja grandiozu uguņošanu – jāļauj taču šiem “atbrīvotājiem” nosvinēt savu izveicību. Uzvarēt karu un nedoties uz savām mājām, bet palikt izdzīto vietā – tā tik tiešām ir pārsteidzoša, nekaunīga izveicība.

Par visām Ventspils savādībām, ar ko lepojas pilsētas mērs, jau neizrunāt, bet pēdējā pieminētā bija svaigākais spļāviens šajā ventspilniekiem (protams, latviešiem, kurus Ventspilī jāsameklē ar lupu).

Ja arī Aivars Lembergs reizēm ir paudis vērtīgas, atbalstošas domas, tad, pārklājoties ar šīm neizprotamām, latviešiem nepieņemamām savādībām, vērtīgo vairs nepamana.

LATVIEŠU TAUTAS POLITISKĀ VĒSTURE (īsa kursa)

Alfrēds Ābele

Kibernētiskās sistēmanalītiķis Grāmatu “Par tautu” un “Par valsti” autors

Ir ļoti svarīgi zināt un saprast latviešu tautas patieso vēsturi, jo tikai tad latvieši var ko mainīt savā liktenī.

Turpinājums no iepriekšējā numura Sākums – “DDD” Nr.5(331)

PAR NEPILSONU PROBLĒMU

Nepilsoņu problēma Latvijā ir pastāvošās viltus LR varas ar nolūku mākslīgi radīta, lai no latviešiem noslēptu Latvijas nelegālu problēmu.

Salīdzinājumam aplūkosim ASV meksikāņu izcelsmes nelegālu problēmu. Meksikāņi kā kurnji pa alām pāri robežai salīduši ASV Teksasas štatā. Protams, viņi visi ir pazaudējuši savas Meksikas pases (citādi viņus varētu tūlīt sūtīt atpakaļ), tāpat kā Latvijā no gaisa nokritušie melnādainie afrikāņi savējās. Toties savu LR nepilsoņa pasi Krievijā nebija pazaudējis Lindermans, tāpēc ar ērtībām, par Latvijas nodokļu maksātāju naudu, viņš kā LR pavalstnieks-īpašums mūsu varai bija jāattransportē atpakaļ uz Latviju. Ar valsts varas pārstāvim

Krievija šīs savas, nelegālu okupētās, teritorijas zaudēs bez kara. Zaudēs *tīri saimnieciski* – kritisko masu pārsniegušie svešas valsts pavalstnieki spēs atgriezties savā valstī kopā ar apdzīvoto teritoriju. Kaut kas līdzīgs pašlaik notiek Ukrainā ar pārsvarā slāvu-krievu apdzīvotajiem apgabaliem.

Arī latviešiem šādas briesmas draud, kad krievvalodīgie *latvieši* sagribēs atgriezties savā “mātušķā”, nepieceloties no vietas. Bet latviešiem vispirms draud zaudēšana *tīri politiski*, turklāt pašu dumjības dēļ. Pašreizējā pseidolatviskā valsts vara ir pilnīgi bezatbildīgi LR pilsonību – kā kādu bezvērtīgu krāmu – izdāvinājusi pa labi un kreisi visiem, kas to grib ņemt pretim. Ar kuru katru brīdi noteicēji šajā valstī vairs nebūs latvieši. Faktiski nav jau šodien, jo esošā valsts vara izkalpojas visām iespējamām pasaules lielvarām, tikai ne latviešiem.

PAR KOLEKTĪVO ATBILDĪBU

Izplatīta doma, ka *tautas kolektīvā kriminālā vai kāda cita atbildība nepastāv*, kas sliktajam-vainīgajam pūlim ir jāapmierinās tikai ar Dieva sodu. Pūlim gan, bet ne tautai, jo tauta jau ir kas augstāks – organizēta etnosociāla kopiena.

Krievu tautas vārdā un ar tās pārstāvju rokām simtgadēs ir pastrādāti milzīga apmēra nežēligi nacionāli un starptautiski noziegumi, kuri prasās un, cerams, sagaidīs Nirnbergas procesam līdzīgu starptautisku tiesu.

ir vienaldzīga tavas pases krāsa, vai tu esi nepilsonis vai pilsonis un par kādu partiju tu balso. Viņu pat neinteresē, kas tavā valstī ir pie varas. Viņam jāzina, kādas teritorijas valsts tev izdevusi pasi – tātad tai tu pieder!

No ASV prezidenta Buša mutes izskanēja, ka ASV esot 11 miljonu tādu meksikāņu nelegālu, kas ir acīm redzams Meksikas valsts īpašums. Iespējams, tādējādi Meksika cer atgūt no ASV tai atkaroto Teksasu. ASV šos meksikāņus nedrīkst padarīt par saviem pavalstniekiem. Bet drīkst gan izmantot kā beztiesīgu un lētu darbspēku.

Līdzīga problēma ir Krievijas Federācijai ar ķīniešiem, kas pāri robežai šādien pustukšajā Sibīrijā. Šķiet, ar laiku kā ASV, tā

Patiesībā uzskats, ka demoss (pūlis) nav atbildīgs par savu varas vīru nodarījumiem, ir maldīgs. Ja kolektīvā kriminālā atbildība likumu un soda funkciju jomā nav šodien pasaulē vēl izstrādāta tādā mērā, lai demosu varētu tiesāt kā noziedznieku bandu un tās locekļus, tad tas nenozīmē, ka neeksistē demosa morālā atbildība. Jebkurā etnosā var uzrāties atsevišķi noziedznieki, taču tādu parādīšanās nedod pamatu uzskatīt visu etnosu par noziedzīgu. Tāpat arī atsevišķu nacionalitāti par noziedzīgu, tās dažu pārstāvju dēļ, uzskatīt nav pamata.

Ja no pūļa ko prasīt ir grūti, tad no tautas, kura ir radījusi sev valsti un kuras rokās praktiski ir šīs varas un vardarbības mehānisms, atbildība ir

jāprasa. Tauta jau ir tas etnosa stāvoklis, kuram ir iespējas izteikt savu kolektīvo gribu, kuram ir organizēts spēks iespaidot savu iekšējo un apkārtējo vidi. Te tikai jāņem vērā, ka pie tautas piederīgs ir tikai tas etnosa pārstāvis, kas dzīvo kopā ar tautu. Tauta nevar atbildēt par kādu savu klaidoni, kas nezina kur, nezina ko ir sastrādājis.

Krievu tautas vārdā un ar tās pārstāvju rokām simtgadēs ir pastrādāti milzīga apmēra nežēligi nacionāli un starptautiski noziegumi, kuri prasās un, cerams, sagaidīs Nirnbergas procesam līdzīgu starptautisku tiesu. Hitleriskos vācu noziedzniekus tiesāja, vācu tauta dziļi nožēlo savu kara pūļu noziegumus un pieņēma pareizus secinājumus.

Pat Anglijas karaliene iru tautai lūdza piedošanu par vēsturiskiem pārdarījumiem no angļu puses. Krievu tautai agri vai vēlū būs jāizdara tas pats pret saviem paverdzinātajiem etnosiem, kaut pagaidām nekas neliecina, ka lietas virzās uz krievu tautas kolektīvās vainas apziņas pusi. Agresivitāte tiek vēl tikai kāpināta. Caru, Staļina noziegumu virkni cenšas turpināt pašreizējais Krievijas valdnieks Putins.

Tāpēc latviešus nedrīkst pārsteigt impēriskā nekaunība un vienprātība, ar kādu krievu kolonisti cenšas Latvijas pamatiedzīvotājiem uzspiest savu okupantu valodu un kultūru. Latviešiem šis krupis būs jānorij, jo pagaidām nav pazīmju, ka latvieši sevi atradis dūgtu un spēku no šiem nelūgtajiem iekļedņiem atbrīvoties.

Visa krieviskā apoloģēts rakstnieks Aleksandrs Solovjovs jautā: “Kāpēc Ukrainā, Vidusāzijā, nerunājot jau par Baltiju, tautas par savu paverdzinātāju uzskata krievus? Bolševiku vara taču bija internacionāla!” Vēsturiski nav runa tikai par bolševikiem vien. Kādi tik jātnieki nav sēdējuši uz paklausīgā krievu zirga muguras un apkārt sirojuši?!

Tie, kas vēl 20.gadsimtā vardarbīgi pārvietoja veselus etnosus, kas apšāva latviešu virsniekus, kas nošķīra latviešu vīriešus no savām ģimenēm un nobēdēja, kas to sievas ar maziem bērniem un zidaiņiem agrā pavasarī sakrāva lopu vagonos un aizveda verdzībā uz Sibīriju

(gluži kā varjagi-sirotāji), kas savus banditus izmetināja vēl siltos aizvesto dzīvokļos, runāja krieviski. Un viņu valsts?

Krievi-okupanti (ar ierociem svešas zemes iekarojušie) un krievi-kolonizatori (aiz okupantiem svešās zemēs ieceļojušie) nav tikai Latvijas šodienas problēma. Visa Cara un Padomju Krievijas vēsture lielākoties sastāv no šādu iekarojumu aprakstiem. [..]

LR teritorijā, pirms to okupēja PSRS, dzīvojarietumnieciskie žīdi. Latvieši ar saviem žīdiem sadzīvoja ļoti labi. Daži žīdi pirms kara neatkarīgajā Latvijā pat politiski piebiedrojās latviešu nacionalismam. Tikmēr Krievijas Impērijas teritorijā dzīvojušie austrumu žīdi runāja krievu valodā. Baigajā gadā Latvijā reizē ar Padomju varu no Krievijas vairāki austrumu žīdi ienāca jau kā ebreji-nagumaučēji. Ar Maskavas pavēli arī Latvijas žīdi tika pārkristīti par ebrejiem. Latvieši nekad neaizmirsis krieviski runājošo ebreju benžu – Šustina, Murina, Novaka – ļaundarības!

Šie bolševiku banditinoziedznieki sen ir vai nu cits citu nomušījuši, vai nu paspējuši nomirt dabiski. Tātad šodien nav, kam personiski atbildēt par viņu pastrādātajiem noziegumiem?

Var PSRS robežās nodibināt jaunu Latvijas Republiku, var nodibināt jaunu Krievijas Federāciju, un šīs jaunās, tīrās valstis ne par kādiem bolševistiskiem banditiskās valsts noziegumiem šodien formāli nav atbildīgas – neviena nav tikusi okupēta, ne arī kādu okupējusi. Kaut gan šo jauno valstu dibinātāji-valdnieki faktiski ir un bija bolševistisko noziegumu līdzdalībnieki, tāpēc arī sēd klusu. Bet ne pārāk ilgi, jo vilks spalvu met, bet tikumus nemaina.

Jaunās, nevainīgās Krievijas Federācijas vadītāji jau paspējuši sastrādāt valsts (Čečenijā) un starptautiskus (Gruzijā un Ukrainā) noziegumus. Atkal krievu tauta nav vainīga? Lai gan no visām malām skan “Heil, Putin!”? Gluži tāpat sāka arī Hitleri, gluži tāpat arī Putins varbūt novedis pie pasaules kara. Bet mums vēl arvien pie publiska vārda tiek tautu kolektīvās bezatbildības apoloģēti!?

Turpmāk vēl...

KURŠ CĪNĪSIES MŪSU VIETĀ?

Aivars Gedroics

Daugavpilī

Pirms dažām dienām savā e-pastā saņēmu uzai- cinājumu interneta vietnē “Manabalss.lv” parakstīties par t.s. “Uzvaras piemi- nekļa” nojaukšanu. Sūtītā- ja bija kāda Baiba B., kura jau pirms dažiem gadiem bija ielikusi līdzīgu aicinā- jumu portālā “Peticijas.lv”.

Es atgādināju aicināju- ma autorei, ka vajadzīgie paraksti portālā “Mana- balss.lv” jau pasen kā ir savākti – virs 10 000. Ar to ir pietiekami, lai šo prasību iesniegtu Saeimā, taču šī aicinājuma autors, kādreiz par nacionālpatri- otu uzskatītais M.Ruks, ir mīklaini *noziedējis* ar visiem parakstiem un pe- ticijām. Tas notika ap to laiku, kad šis *tips* pēkšņi atklāja, ka korporācijā “Letonia” čumot un mu-

pieminekļi stāvēs mūžīgi! Ja mēs pat baidāties pub- liski pateikt, ka negribam redzēt uz savas zemes šo okupantu monsturu, tad kurš būs tas, kas to aiz- vāks – vai marsieši?

Pirmkārt, bažas par po- tenciāliem draudiem pa- rakstītājiem ir izrādījušās, maigi izsakoties, stipri vien pārspīlētas. Cik man zināms, neviena paraks- tītājs šī iemesla dēļ nav fiziski cietis. Un jo vairāk mūsu būs (tādu, kas vis- maz nebaidās savu vārdu un uzvārdu nosaukt), jo grūtāk būs ar mums izrē- ķināties. Iebaidīt, piekaut, likvidēt var kādus desmi- tus, bet ne jau simtus un tūkstošus!

Tāpēc es uzskatu, ka ai- cinājumam vajadzēja būt tieši pretējam:

“Es minu savu vārdu un aicinu darīt to arī ci- tus, lai okupanti redz, cik mūsu ir daudz, un paši no

Ja esam īsti Patrioti, tad mums ir jāsaka – es iešu pirmais(-ā), bet jūs nāciet aiz manis! Un lai pats Dievs tad lemj mūsu cīņas iznākumu!

džot nacistiskie noziedz- nieki, kurus viņš nolēma “atmaskot” savā jaunāka- jā propagandas brošūrā, kas visticamāk ir izdota par Vizentāla centra nau- diņu. Protams, cilvēciņam ar šādām interesēm vairs nekas nav pret piemi- nekli, kas slavina tos, kuri *palī- dzēja pārtraukt holokausta šausmas...*

Tomēr ne jau par nožē- lojamo M.Ruku (kurš ne- izbēgami ir padarījis sevi par politisko liķi un kura komentārus nēpublicē vairs pat pseidonacionālā “Latvijas Avīze”) ir tapis šis raksts. Vairāk par au- tores nezināšanu, kā tad izvērtusies šī parakstu vākšana un kāpēc tā ap- stājusies, mani satrauca un apbēdināja šāda replika viņas aicinājuma beigās:

“Tā kā diskusiju sada- ļā jau sākas draudi ma- nai dzīvībai, tad izlēmu paslēpt vārdu un uzvār- du. Neņemiet launā, man vienkārši pārāk stipri patīk dzīvot. Un arī jums iesaku ieklikšķināt pie ie- spējas “nerādīt visiem”.”

Izlasot man kļuva ārkārtīgi skumji. Tautieši, ja tādi mēs būsim, tad šis

mums sāk baidīties!!!”

Sarp citu, es pats ne- kad neesmu slēpis ne savu personas kodu, ne tālruņu numurus, ne mājas adresi (internetā to visu var at- rast), un vismaz līdz šim nekādu problēmu nav bijis.

Otrkārt, vai tiešām peti- cijas autore domā, ka tie, kas savulaik gāja cīnīties Pirmajā pasaules karā, pret Bermontu, pret lie- liniekiem, pēcāk Otrajā pasaules karā, nacionālo partizānu rindās... utt., u.t.p. bija ļaudis, kam glu- ži vienkārši bija apnicis dzīvot (kā, piemēram, ta- gad jauniešu vidū populā- ras kustības “Emo” dalīb- niekiem, kuri sludina, ka augstākā laime esot drīzāk nokļūt viņsaulē)? Nē, pro- tams! Domāju, viņiem dzī- vība bija vēl dārgāka nekā varbūt šai būtnei B.B. Un praktiski visi viņi cerēja atgriezties mājās dzīvi un veseli, to apliecina kaut vai viņu dziedāto dziesmu saturs. Protams, realitāte izrādījās citāda – daudzi krita, daudzi kļuva par in- validiem, daudzi zaudēja savus tuviniekus un Dzim- teni. Domāju, arī dodoties cīņā, vairums saprata, ka

tā ar viņiem var notikt, lai gan ārēji izlikās, ka šādai perspektīvai netic.

Un tomēr viņi devās cī- nīties, jo saprata: ja visi baidīsies, ja visi drebēs ti- kai par savu kailo dzīvību un domās, kāpēc to darīt pašam (labāk lai to dara kaimiņš), tad nekas mūsu valsts un tautas dzīvē ne- kad nemainīsies, un beigu beigās mēs iznīksim kā nācija tik un tā agri vai vēl! Tāpēc bija jārodas drosmīgiem ļaudīm, kuri devās darīt to, kas bija nepieciešams mūsu tautas nākotnes labā – ja tādu savulaik nebūtu bijis, tad pašlaik nebūtu ne Latvi- jas, ne Latviešu.

Atzinību ir pelnījuši arī “Pērkonkrustieši”, kuri mēģināja uzspriecināt šo monsturu Pārdaugavā, zaudējot divus kritušos, savukārt pārējiem nācās vairākus gadus pavadīt cietumā. Vai viņi nepieļā- va šādu iznākumu, pirms devās veikt savu misiju? Domāju, ka pieļāva, bet saprata: “Kādam tas ir jādara, un, ja mēs to neda- risim, tad visticamāk ne- viens cits to arī neizdarīs.”

Atcerēsimies, kādu sašu- tuma vētru vietējo kriev- valodīgo okupantu vidū izsauca Tallinas varas iestāžu lēmums pārvietot uz kapsētu no galvaspil- sētas centra t.s. “Bronzas Aļošu”! Tur vandāļus iz- devās tomēr relatīvi vie- gli savaldīt, jo viņu skaits bija procentuāli mazāks nekā Latvijā, turklāt spē- ka struktūras pamatā bija igauņu tautas pusē. Ja tagad mūsu varturi pie- ņemtu lēmumu demontēt “Pārdaugavas monsturu”, mums, iespējams, būtu jā- gatavoja daudz lielākiem nemi-eriem nekā Igaunijā. Domāju, ka notiktu kaut kas līdzīgs kā daudzās ASV pilsētās, kur nēge- ru vandāļi ārdā visu sev apkārt, tiklīdz kāds spē- ka struktūras pārstāvis

kādam viņu melnādai- nam “brālim” kaut ko iz- dara ne pa prātam. Tā kā pilsētu mēri un policijas priekšnieki arī bieži vien ir *krāsainie*, tad “vār- na vār- nai acis neknābj”, un šādas ālēšanās nereti tur- pinās nedēļām ilgi.

Arī mēs nevaram būt droši, ka mūsu stipri vien krieviskās drošības struk- tūras kopā ar atbrūpoto un gadiem tišuprāt vāji- nāto Zemessardzi spēš ātri un viegli šos vandāļus sa- valdīt. Vai varam cerēt uz NATO spēku iejaukšanos?

Lūk, tādā situācijā mums katram – kā vi- riešiem, tā sievietēm – ir jābūt gataviem arī uz fi- ziskām sadursmēm, lai nomierinātu okupantus un ierādītu viņiem viņu isto vietu! Nevaram mēs to? Neesam tam gatavi ne fiziski, ne garīgi? Nu tad tādā gadījumā nekas cits neatliek kā paciest “Pār- daugavas monsturu” vēl nā- kamos n-desmitus gadu! Un nevajag tādā gadījumā demagoģiski vaimanāt – es gribu dzīvot, nekā nedari- šu, es *paslēpšos zem segas*, es pat savu vārdu nemi- nēšu publiski, bet jūs, tie citi, drosmīgie, tie, kam “dzīvot negribas”, ejiet un dariet, es pēc tam jūs paslavēšu, kad visu būsīt manā vietā paši izdarījuši!

Ja esam īsti Patrioti, tad mums ir jāsaka – es iešu pirmais(-ā), bet jūs nā- ciet aiz manis! Un lai pats Dievs tad lemj mūsu cīņas iznākumu! Bet par “zem- deķa varoņiem”, šķiet, pat *atbrīvotāju* akmens tēli nīcīgi smīn, piebalsojot kraukļu ķērķšanai: “Nav vērts! Nav vērts!”... Patu- riet to prātā, dārgie tau- tieši!

Kādā populārā Latviešu leģionāru dziesmā ir vār- di: “Vienam jāmirst, lai dzīvotu simti, tikai tad va- rēs dzimtene zelt.”

CĪNAI UN UZVARAI SVEIKS!!!

Vai “VL-TB/LNNK” “uzvaras dienas” maršs?

Andris Petrovs

Divainību un, šķiet, jau arī nelikumību, kas saistās ar Nacionālās apvienības “VL-TB/LNNK” darbi- bu Latgalē paliek arvien vairāk. 12. aprīļa vakarā vairākas interneta viet- nes publicēja materiālu, kas apliecina, ka vairākas Latvijas pašvaldības ir ga- tavas sniegt palīdzību roku Krievijas vēstniecībai, lai minētā iestāde varētu slavināt Latvijā joprojām dzīvojošos karavīrus, kuri visticšākajā veidā ir sais- tīti ar Latvijas okupāciju. Lūk, viena no vietnēm, kur aplūkojams mate- riāls: <http://www.tvnet.lv/zinas/latvija/555568-krievijas-vestnieciba-grib-svinet-9maiju-latvija-pasvaldibas-pretimnakosas>.

No publikācijas izriet, ka telpas “uzvaras dienas” svi- nībām bez maksas ir gatavs piedāvāt arī Rēzeknes no- vada domes priekšsēdētājs Monvīds Švarcs (ievēlēts no “Vienotības”, Reformu partijas, Latgales parti- jas, Nacionālās apvienības saraksta). Kāds ir Nacio- nālās apvienības pilnais nosaukums? Lūk, kāds – Nacionālā apvienība “Visu Latvijai!-Tēvzemei un Brī- vībai/LNNK”. No tā izriet, ka zem Latvijai svētājiem vārdiem “Visu Latvijai!” un Brīvības piemi- nekli iekal- tatiem “Tēvzemei un Brīvī- bai” ir parakstīties arī minē- tās Monvīds Švarcs, ja jau viņš ir ievēlēts no saraksta, kuru pārstāv arī Nacionālā apvienība. Lūk, arī visticšā- kajā veidā izteikta divkosi- ba – lai savervētu vēlēšanu balsis un tiktu pie siles, ir jāizpatik pēc iespējas lielā- kam vēlēšanu skaitam. Un

Visdīvainākais ir tas, ka šo datumu joprojām atzīmē arī Latvijā, kas no pēckara deportācijām ir zaudējusi ievērojamu daļu no saviem pamatiedzīvotājiem.

savu ambīciju īstenošanai var taču doties gan Lat- viešu leģionāru piemiņas gājienā 16. martā, gan pie- dalīties maršā, lai izpatiktu personām, kuras piedalīsies 9. maija bandītisma armi- jas piemiņas pasākumos.

Visai pasaulei zināms, ka 8. maijs ir datums, kas sais- tās ar Otrā pasaules kara beigām. Savukārt 9. maiju kā tā saucamo “uzvaras die- nu” atzīmē Krievijā, bet, kā zināms, šajā karā uzvarētā- ju nav, jo daudzas tautas un valstis uz ilgiem gadu des- mitiem nokļuva šo “uzva- rētāju”, kas bija visistākie bandīti šī vārda visplašākā nozīmē, okupācijā. Lai pie- dalītos šī bandītisma slavi- nāšanā, pirms vairākiem gadiem 9. maijā uz Mas- kavu devās toreizējā Valsts prezidente Vaira Viķe-Frei- berga, kura bija vienīgā Baltijas valstu pirmā amat- persona, kas visticšākajā veidā izrādīja cieņu pašas vadītās valsts okupantiem.

Visdīvainākais ir tas, ka šo datumu joprojām atzīmē arī Latvijā, kas no pēckara deportācijām ir zaudējusi ievērojamu daļu no saviem pamatiedzīvo- tājiem. Valsts galvaspilsē- tas mērs Nils Ušakovs arī ir aktīvs darbonis, lai 9. maijā pieminētu “uzvarē- tāju” armijas dalībniekus – slepkavas, izvarotājus, marodierus un citāda vei- da bandītus. Turklāt tas tiek darīts zemē, kura no Otrā pasaules kara sekām ir cietusi visvairāk. Taču ir viens labums – Ušakovs ar savu stingro mugurkaulu aizstāv savu viedokli, lai cik daudziem tas arī būtu nepieņemams. Rīgas mēra un viņa pārstāvētās parti- jas mērķi un uzdevumi ir skaidri un nepārprotami. Savukārt Nacionālā apvie- nība jau kuru reizi lokās ikviena vēja pūsmā. Piemē- ram, kaut vai vēlēšanu vilša- nās solījumos par nacionā- lās valūtas saglabāšanu...

Ne jau svētie vārdi “Visu Latvijai!” vai “Tēvzemei un Brīvībai” ir Nacionālās ap- vienības moto – šīs politi- skās organizācijas darbību, manuprāt, precīzāk rak- sturotu teiciens “vilks aitas drānās”.

PASES IR SUNĪEM, OKUPANTIEM, BET NE LATVIEŠIEM?

Turpinājums no 5. lpp.

Šādiem neliešiem pases netiek atņemtas, un viņi ne- tiek izraidīti no Latvijas, kaut arī DP boss ziņo, ka Krie- vija uzpērk šos atkritumus naida kurināšanai, provokā- cijām un Latvijas nomelnošanai...

Uzskatu, ka tā vietā, lai divdesmitkārtīgi palielinātu pārvietojamo pasu staciju skaitu, vienkāršāks un lētāks ir mans variants – sadarbibā ar mītnes valsts policiju.

KAD TIKS ATMASKOTAS BENDES NO VDK?

Vēl neatrisināta **diskriminācijas problēma** brīvī- bas cīnītājiem ir lielā netaisnība ar mūsu un arī latvju tautas ienaidniekiem, holokosta un genocīda veicējiem – bendēm no VDK. Viņi tiek apzināti slēpti, privilēģēti un iecelti pat neaizskāramo-svēto kārtā. Baidoties no

savas atmaskošanas un slēpjot VDK arhīvus, kolobo- ranti pat nav padomājuši, ka ir jācieš otrai pusei, kas viņiem pašiem dod iespēju pierīties pie varas siles.

Skumdina, vai tiešām man būs jānomirst, nezinot latvju tautas benžu un manu nagu maucēju un spīdzinātāju VDK vārdi? Vai es tādus zaimus būtu pelnījis? Ārprāta murgs, kad gluži par dieveklēm tiek glorificē- ti savas tautas holokosta un genocīda veicēji un latvju tautas bendes VDK! Pat kolaboranti tik lielu nelietību nespētu veikt, kādu veica VDK bendes. Bet mums, VDK upuriem, tiek necienā iesplauts sejā. **Ar lielāku necie- ņas izrādīšanu un netaisnību nekad neesmu sa- skāries!**

Jau 25 gadus kopā ar sievu esmu vērsies pēc palīdzī- bas pie visām valsts iestādēm, lai atmaskotu VDK spie- gus, kas daudzus gadus izspiegoja un nodeva mūsu ģi- meni. Vēlos piekļūt savām VDK spīdzināšanas lietām.

Atbildes saņēmu tikai VDK aizstāvības gaudas un naidu pret mums... Atbilžu skribentiem necienas izrādīšanā nav ne mazākās sirdsapziņas druskas arī pret latviešu tautas genocīdu un holokostu, ko izdarījuši VDK ben- des, kurus tie cenšas piesegt. Tik naidīgi nostāties pret savu tautu var tikai kolaboranti. Nedomāju, ka agrākai un tagadējai varas elitei vajadzētu tik daudz baidīties, jo viņi savas kartītes no maisiem ir jau sen izzaguši...

Kad reiz man, brīvības cīnītājam un VDK upu- rim, būs vienādas tiesības ar nagu maucējiem, lai spētu neliešus atmaskot?

Atgriežoties pie pašām, nevarot to atjaunot, uzskatu, tiek ierobežotas manas **cilvēktiesības**, ko paredz Sat- versme jo nevaru piedalīties vēlēšanās.

Vai tiešām, es, kurš ziedojs daudzus gadus tēvu ze- mei, neesmu pelnījis, lai pie sirds man būtu mīļās Lat- vijas pase?

IZGLĪTĪBAS DĪVAINĪBAS

Vilhelms Ļuta

žurnālists

Atjaunotās Latvijas laikā ir likvidētas 130 mācību iestādes, to skaitā 111 vispārizglītojošās dienas skolas. Zīmīgi, ka šis pārmaiņas skāra nevis centru, bet gan valsts nomales. Piemēram, Latgales reģionā slēdza 27%, bet Rīgas reģionā tikai 4% dienas skolu. Paradoksāli, ka Rīgā, kur skolnieku skaits samazinājies par vairāk nekā trešdaļu, skolu skaits tika palielināts par 14%.

Vēl ir raksturīgi, ka tiek slēgtas galvenokārt nevis krievu, bet latviešu skolas. Un tas viss notiek, neraugoties uz faktu, ka 25 gadu laikā krievu skolēnu skaits esot samazinājies trīskārt, bet latviešu skolēnu sarukums nepārsniedz 9%.

Visi šie statistikas dati būtībā atspoguļo Izglītības un zinātnes ministrijas piekopto aplamo politiku. Lai samazinātu latviešu skolas, ir tikušas izdomātas nejēdzīgas audzēkņu skaita kvotas. Šie ierobežojumi praktiski neattiecas uz krievu skolām. Šādai attieksmei acīmredzot pamatā ir bailes no krievu skolu aizstāvju piedzīvotajām demonstrācijām, krievvalodīgo bļautišanos un Kremļa aizrādījumiem?

Kvotu sistēma visvairāk apdraud mazo lauku skolu turpmāko pastāvēšanu. Bet skolu slēgšana nozīmē arī attiecīgo apdzīvoto ciemu iznīcību. Rezultātā lauki paliek aizvien tukšāki. Iedzīvotāji pārceļas uz Rīgas reģionu vai aizbrauc uz ārzemēm.

Pēc ilgiem gadiem Izglītības un zinātnes ministrija atjēgusies, ka vēl arvien nav sakārtots skolotāju algu jautājums. Samaksa par vienu un to pašu darbu var atšķirties pat divas vai trīs reizes. Rīgā, kur uz katriem diviem kvadrātkilometriem ir pa skolai, pedagogiem ir iespēja piestrādāt arī blakus mācību iestādē, un saņemt, teiksim, tūkstoš eiro mēnesī. Turpretī Vidzemes vai Kurzemes reģionā, kur uz katriem 100 kvadrātkilometriem ir pa vienai skolai, pedagogi nevar piestrādāt, un viņu atalgojums parasti nepārsniedz 500 eiro.

Krievu skolu audzēkņu īpatsvars pašlaik pārsniedz 27%. Šis rādītājs ir lielāks par pašu etnisko krievu īpatsvaru iedzīvotāju sastāvā. Tas nozīmē, ka Latvijā joprojām pilnā sparā turpinās pārkrievošana. Krievu skolās spiesti mācīties ne tikai ukraiņi, poļi, baltkrievi, bet arī daļa latviešu.

Izglītības un zinātnes ministrija ar savu politiku nodrošina divkopienas pastāvēšanu Latvijā.

LNF bankas konts ziedojumiem laikrakstam "DDD"

Latvijas Nacionālā fronte

(Reģ.Nr. 40008033014)

Swedbank (SWIFT kods: HABALV22);

konts: LV40HABA0551034053378

Publikāciju izmantošanas gadījumā atsauce uz laikrakstu DDD obligāta.

Laikraksts *DDD* Reģ.Nr. 000702221; apl.Nr. M 1196
Iznāk 2 reizes mēnesī Rīga, 2015

Izdevējs: **LATVIJAS NACIONĀLĀ FRONTE**
(Reģ.Nr. 40008033014)

Norēķinu konts: A/S Swedbank;

Kods: HABALV22 Konts: LV40HABA0551034053378

Galvenā redaktore: **LĪGA MUZIKANTE**

Redaktors vietniece: **LIENE APINE**

Pasta adrese: **DDD, Lubānas iela 6 – 4,
Rīga LV-1019**

tāl./fakss: **67140680**

Interneta adrese: **WWW.FRONTE.LV**

E-pasts: **DDD@FRONTE.LV**

Iespiests: *SIA "Latgales druka",*
Ofsetiespiedums, metiens 5 000, apjoms 2 x A 2

Bez "deividsonmorāles" – par faktiem, žīdiem un ebrejiem

Roberts Klimovičs

*Turpinājums no
DDD 8(334)*

HOLOKAUSTS – VAI KAS CITĀDS?

Ielūkosimies laikmeta liecībās, kuras "liķu tirgo-tāju industrija" noklusē.

Tieši pamatojoties uz "īpašo" jūdu iznīcināšanas teoriju, tiek pieprasīta īpaša juridiski nekonsekventa un pat absurda attieksme restitūcijas jautājumā. Iemesls, kāpēc Latvijai esot "jākompensē" šeit pēc kara iebraukušajiem ebrejiem Otrā pasaules kara laikā nodarītais, esot apstāklis, ka tā laikā nacisti ir iznīcinājuši 90% Latvijas jūdu (nekonkretizējot, kurus no tiem).

Divaini, ka šis skaitlis nav nemainīgs, bet gan vairāku gadu garumā izaudzis no Latvijas Padomju Enciklopēdijā minētajiem 20–25 tūkstošiem līdz 21. gadsimtā dzirdētajiem 70–90 tūkstošiem.

Otrs faktors ir "holokausta industrijas" darbība, kura kompensācijas pieprasa tikai pēdējos gados jeb laikā, kad lielākoties represijas izdzīvojušie jau ir miruši. Teorētiski pastāvēt iespējai, ka holokausta biznesmeņu intereses tas ir vairākkārt pārspīlēts, un nezinot nevienam neapgāzamu pierādījumu vairākkārt mainītajam skaitlim, pievērsīsimies zināmo faktu un laikmeta liecību matemātiskajai un loģiskajai analīzei. Lai apzinātu notikušā patieso apmērus, ir jāanalizē nevis naida fabricētās liecības, bet jāvērtē ar pārbaudītām kriminālistikas metodēm.

Sāksim ar to, cik žīdu un ebreju patiesībā Latvijā tika iznīcināti nacistu laikā? Šī skaitļa analīzes delikātums paredz ierasto pret darbību, kura vienmēr šādu rēķināšanu cenšas pārvērst par farsu vai vājpārta izpaušmi, nodēvējot to par amorālu, lai neiesligstu bezkaislīgā matemātiskā, kura vienmēr iznīcina holokausta teoriju, kas balstās tieši uz fantastiski satriecošiem skaitļiem. To apšaubīšana tiek dēvēta par lielākiem zaimiem nekā Dieva eksistences apšaubīšana un daudzviet "demokrātiskajā" pasaulē ir krimināli sodāma.

Taču patiesības noskaidrošana nevar būt nedz amorāla (mēs taču skaitām upurus traģēdijās), nedz nesvarīga. Amorāla

gan ir šīs traģēdijas pārspīlēšana un padarīšana par peļņas avotu.

Savā grāmatā "Holokausta vēstures pētniecība un holokausta piemiņa Latvijā" profesors Aivars Stranga raksta: "...daudzi holokausta vēstures jautājumi, pat tādi, kuri šķita jau atrisināti, vēl tikai gaida nopietnu izpēti, kaut vai jautājums par Latvijā nogalināto ebreju skaitu. Ja pieņemam par ticamām PSRS Tautas Komisāru padomes Pārceļošanas pārvaldes 1941. gada decembra ziņas, ka no Latvijas paspēja evakuēties 51 429 cilvēki, no tiem tikai 13 705 latvieši, tad joprojām nav zināms, cik ebreju paspēja atstāt Latviju. Profesors H.Strods pieļauj, ka šis skaits varētu būt pat 30 000, tad, protams, rodas jautājums, cik ebreju palika Latvijā un cik noslepkavoja, un noslepkavoto skaitu samazina krietni zem 70 tūkstošiem."

Kriminālistikā viss ir vienkārši: slepkavība ir tad, ja ir liķis. Protams, pastāv iespēja, ka tas ir iznīcināts. Taču, ja tas nav izšķīdināts sērskābes vannā, mirstīgās atliekas, kaut fragmentāri vai pelnu formā, ir obligāts priekšnosacījums, lai uzskatītu, ka kāds ir nogalināts. Pretējā gadījumā var runāt par bezvēsts pazudušajiem, bet tad ir jābūt konkrētiem vārdiem un uzsvārdiem, kuri fiksēti dzimtsarakstos, bet vēlāk nekur nekādā citādā formā nav atrodam.

Pēc kara vairākās vietās, kurās notika nošaušanas, tika veiktas ekshumācijas. Speciāli izveidotā Ārkārtējā Komisija izmeklēja nacistu kara noziegumus.

Šīs komisijas materiālos nav minēti lielāki skaitļi par Latvijas Padomju Enciklopēdijā nosauktajiem. Tātad ne vairāk kā 25 000 no 90 000, kuri dzīvoja Latvijā pirms Staļina represijām un nacistu invāzijas. Starp daudzviet šautajiem upuriem ievērojama daļa nebija ne žīdi, ne ebreji.

Biju patiesi pārsteigts, kad, apmeklējot "žīdu šaušanas" vietu Kārsavā, kurā pirms kara bija vairāk nekā 65% ebreju, uzzināju, ka memoriālajā vietā atdusas ne vairāk par 12 upuriem, kuri nošauti kā komunisti.

Vēl pārsteidzošāk ir lasīt piemiņas plāksnē uz bijušās sinagogas ēkas Stabu ielā par tur sadedzinātajiem ebreju simtiem, zinot, ka ēkā nevar tādu skaitu ietilpināt, un nav neviena pierādījuma plāksnē apgalvotajam.

BIZNESĀ NEIEINTE- RESĒTAS LIECĪBAS

Taču pastāv arī skaidri un ticami avoti un biznesā neieinteresētas liecības. Ja

analizējam PSRS Centrālās Statistika pārvaldes Otrā pasaules kara laikā datus, noskaidrojam, ka ebreju īpatsvars evakuēto vidū bija ievērojams: pēc Evakuācijas lietu Padomes datiem – 26,9%. Pārvietošanas rezultātā vairākos Krievijas apgabalos ebreju īpatsvars vairākkāršojās.

Piemēram, Molotovas (Permas) un Sverdlovskas apgabalos pat 8(!) reizes. Otrā pasaules kara sākumā nodibinātās Starptautiskās Ebreju antifāšistu komitejas materiālos figūrē ziņa, ka "Lielā Tēvijas kara sākumā uz Uzbekiju, Kazahstānu un citām Vidusāzijas Republikām evakuējās vairāk nekā 1,5 miljoni ebreju". (История России. 1917–2009,

bas un radītu skaidrību. Taču tas netiek atklāts, lai arī neliela informācija no tā ir noplūdusi un tikai apstiprina šaubas par holokausta industrijas apgalvojumiem.

SECINĀJUMI

Zinot, ka pirms kara Latvijā dzīvoja aptuveni 90 tūkstoši cilvēku, kas klasificējami kā žīdi (žīdi un ebreji), un ticot evakuācijas datiem, pieņemsim, ka vismaz vairāk nekā puse Latvijas jūdu, pārsvarā krieviebreji, devās uz PSRS līdz ar Sarkano Armiju.

Atcerēsimies, ka 1941. gada deportācijās tika izvesti 2% Latvijas jūdu (lie-

Taču patiesības noskaidrošana nevar būt nedz amorāla (mēs taču skaitām upurus traģēdijās), nedz nesvarīga. Amorāla gan ir šīs traģēdijas pārspīlēšana un padarīšana par peļņas avotu.

Барсенков А.С., Вдовин А.И., Москва: Аспект Пресс, 2010).

Pēc tās pašas Evakuācijas lietu padomes datiem, kopumā no teritorijām, kuras pārgāja Reiha kontrolē, tika evakuēti vairāk nekā 17 miljoni cilvēku (Куманев Г.А. Эвакуация населения СССР: достигнутые результаты и потери // Людские потери СССР в период Второй мировой войны. Сб. ст. СПб., 1995. С. 145).

Veicot sākumskolas aritmētiku, atklājam, ka PSRS paglābās aptuveni pieci miljoni jūdu, starp kuriem gan daļa Polijas, kā arī PSRS okupētās Rietumukrainas, Besarābijas un Rietumbaltkrievijas, kā arī Baltijas žīdi. No Kišinevas 65 tūkstošiem evakuēja 52 tūkstošus!

Luijs Levins (Louis Levine), Amerikas jūdu Krievijas palīdzības padomes prezidents, pēc savas vizītes PSRS 1946. gada 30. septembrī Čikāgā ziņoja: "Kara sākumā ebreji bija vieni no pirmajiem, kurus evakuēja no rietumu apgabaliem, kuri bija okupācijas apdraudēti. Divi miljoni ebreju tādejādi tika glābti."

Šo skaitli apstiprina ebreju žurnālists Dāvids Bergelsons, kurš Maskavā idišā izdotajā avīzē "Ainikeit" 1942. gada 5. decembrī raksta: "Pateicoties evakuācijai, vairums (astoņdesmit procenti) Ukrainas, Baltkrievijas, Lietuvas un Latvijas ebreju tika glābti."

Taču ir vēl kāds ļoti ticams avots, kurš diemžēl joprojām ir noslepenots. Tas ir Vācijā esošais Sarkanā Krusta arhīvs, kura dati kļiedu daudzās šau-

lākoties to, kuri sevi sauca par žīdiem), un to, ka līdz šim nav veikta objektīva kriminālistiska izmeklēšana šajā jautājumā, bet denacionalizācijas dati, iespējams, neliecina, ka Latvijas žīdiem un ebrejiem piederšie īpašumi gandrīz pilnībā (ja pilnībā iznīcināja, tad būtu loģiski) ir pārgājuši valsts īpašumā.

Līdz kompetentai, kriminālistiskai un profesionālai šī jautājuma izpētei atturēsimies no jebkādam sarunām par jebkādam kompensācijām, neatbilstot iespējamo amorālo nesošu liķu tirdzniecības biznesu un ne jūdu tautu – čigānu, poļu, baltkrievu, latviešu u.c. – ciešanu no nīcināšanu kā ne tik svarīgu un nelīdzvērtīgu.

Vācijas nacionālsociālisti represijas vērsa pret četrām cilvēku grupām: pret Mozus ticīgajiem (grupu, ko vieno reliģija), pret etnisko grupu čigāniem, pret personām ar nedominējošu gēnu kombināciju, homoseksuāliem un pret garīgi slimiem cilvēkiem. Līdz ar to Deividsona un citu apgalvojums, ka žīdi bija vienīgi represijām/iznīcināšanai pakļautie, diez vai korelē ar realitāti.

Un, otrkārt, interesants morāles aspekts: ja kādai grupai ir piederījis īpašums, tad tai pienākas atbildība. Tātad, ja čigāniem īpašumu nav bijis, nav arī nekas jāatbildina. Saskaņā ar šo morāli nonākam pie totāla absurda: nav īpašuma, nav ciešanu/iznīcināšanas.

Jau Džugašvili postulēja: nav cilvēka, nav problēmu. Viņš gan līdz īpašumam neaizdomājās. Mēs 21. gadsimtā, pieņemot "deividsonmorāli", grasāmies spert solīti tālāk.